

STOŽER I MASKE

*Zbornik aforizama
Udruge hrvatskih aforista i humorista*

Nakladnik
Udruga hrvatskih aforista i humorista
<https://uhah.hr>

Copyright © UAHAN i autori

Za nakladnika
Zlatko Garvanović, predsjednik
zlatko.garvanovic@gmail.com

Uredništvo
Zlatko Garvanović – glavni urednik,
Ivo Mijo Andrić, Josip Balaško, Jandre Drmić,
Dražen Jergović, Tomislav Supek,
Miroslav Vukmanić, Mladen Vuković

Naslovница
Slobodan Butir

Lektorica
Branka Vukmanić

Tisk i uvez
Studio Moderna, Zagreb

STOŽER I MASKE

*Zbornik aforizama
Udruge hrvatskih aforista i humorista*

Zagreb, 2020.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001085919

www.nsk.hr

ISBN 978-953-48353-2-6

Stožer i maske

Već dvadeset godina udišemo zrak trećeg tisućljeća, ali ove godine je to postao velik rizik. Kažu da je nevidljivi neprijatelj naših pluća i života došao iz Kine. I to od nesretnog šišmiša koji je skončao u nečijem želucu. Ni sam ni sanjao da ti noćni letači nekima služe kao hrana ili poslastica, ili možda jedini obrok za siromaha.

Onda je počelo brojenje zaraženih u svijetu od nesretnog covida-19 (mada je godina dvadeseta). Nažalost, počeli su se zbrajati i umrli. Sva znanstvena i primijenjena medicina ušla je u rat koji još traje i odnosi žrtve. Ono što nas posebno začuđuje jesu teorije zavjere koje iz svojih nepresušivih plićaka crpe nevjerljivne zamisli i spoznaje, koje prikazuju njihov duševni mulj. To je sloboda i demokracija! Ipak, sve se može usporediti s bombašem samoubojicom koji osim svojeg uzima još i tude živote.

Teških li vremena! Molimo čitatelje da budu svjesni kako nije bilo lako dovršiti ovaj Zbornik ljuljajući se na dva vala potresa i dva vala koronavirusa.

Nakon prvog zbornika aforizama Udruge hrvatskih aforista i humorista *Zlatni rez* (2018.) i drugog *Biseri uma* (2019.), naš treći zbornik naslovili smo *Stožer i maske* – upravo zbog povijesne zbilje koju proživljavamo.

Dakako, kao umjetnici riječi, i od riječi, pisali smo i o drugim stvarnostima s kojima živimo i koje nas okružuju. Uz ugledna aforistička imena, ovaj naš Zbornik je – poput svojevrsnog aforističkog “inkubatora” ili “klijali-

šta” – izlegao neke nove aforiste koji ciljaju prema čitateljevoj radosti, sardačnosti, istinoljubivosti i još mnogim dobrobitima.*

Smatram da smo postali ozbiljna aforistička skupina koja i dalje raste, sve s namjerom da jedni drugima budemo podrška, nadahnuće, i da u konačnici svake godine zajednički ostvarujemo vrijednu knjigu koja će se rado dočekivati i čitati u domovini i u svijetu.

Kad je pak riječ o rasponu kakvoće uradaka naših aforista, moj je djed Antun Garvanović – cijenjeni pjesnik iz naroda – znao reći: “Svijet bi bio manje lijep kad bi pjevali samo slavuji. Trebaju živkati i vrapci!”

U aforistici se teži za kratkoćom, pa bih ovaj proslov završio – čime drugim nego aforizmom: Držimo razmak između riječi!

Zlatko Garvanović

* Zbog držanja razmaka – prema naputcima Stožera – svakom smo aforistu dali njegove dvije odvojene stranice, i time svima jedne mogućnosti da se predstave u najboljem svjetlu. Pojedine bogate književne životopise morali smo, nažalost, kratiti. Čitateljima preporučujemo proširene inačice u pojedinim objavljenim aforističkim zbirkama.

*Zbornik aforizama
Udruge hrvatskih aforista
i humorista*

2020.

Ivo Mijo Andrić

rođen je 1948. godine u Čanićima kod Tuzle, Bosna i Hercegovina. Završio Fakultet političkih nauka i postdiplomski studij na Ekonomskom fakultetu u Sarajevu, gdje je živio i radio u privredi, sindikatima i državnim ustanovama do seobe u Zagreb 2004. godine. Dosad je objavio pedeset i pet knjiga poezije, proze, drama, eseja, književnih prikaza i monografija te jedanaest knjiga aforizama. Književni radovi prevedeni su mu i objavljeni na desetak stranih jezika. Član je Društva hrvatskih književnika, Društva pisaca BiH, Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade i Udruge hrvatskih aforista i humorista. Dobitnik je više međunarodnih priznanja za književnost. Zastupljen je u sedamdesetak antologija, zbornika i almanaha objavljenih u zemlji i inozemstvu.

Površno gledano, kod nas su socijalne razlike sve dublje.

Nakon višestoljetnog sna Hrvati su se konačno probudili. I ustali na desnu nogu.

Kod nas se suzdržani jedva drže.

Održao je zadalu riječ. Zašutio je!

Tko je *za*, neka digne ruku. Tko je *protiv*, neka digne obje ruke.

Ljudi u Bosni žive kao u basni.

Vlada će vladati narodom sve dok narod ne zavla-
da sobom.

Najlakše je onima koji ništa ne nose.

Imamo ključ za sve. Još samo da pronađemo vrata.

Pametni ne mogu izmisliti sve što budale zamisle.

Sreća bez pokrića je isto što i pijanac bez pića.

Samo lude glave vole pametne bombe.

Otkad smo stekli samostalnost, sve europske za-
kone donosimo samostalno.

Šutio je kao riba, sve dok ga nisu ulovili.

U socijalizmu su bogovski živjeli oni koji nisu
vjerovali u Boga

Tek što je založio kuću, ona je izgorjela.

Sirotinja je kao papir. Sve trpi.

Vrijeme diktature proletarijata brzo nam je prole-
tjelo.

Rupa zakon mijenja!

Ide vrijeme kad više nećemo imati vremena.

Marko Babić

rođen je 1996. godine u Zagrebu. Završio je studij povijesti i anglistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. U slobodno vrijeme trči, čita, piše, svira gitaru i prati Dinamo. Živi u Stupniku kraj Zagreba.

Narod koji ne poznaje vlastitu prošlost osuđen je na tu istu prošlost.

U se, na se i – dva metra od mene!

Čovjek je čovjeku prijenosnik.

Godina nikad nije izgubljena – za onoga tko nije izgubljen.

Ne srljavte kao guske u *lockdown*!

Možda bi nam bio potrebniji duhovni dezinficijens.

Fact-checkeri često provjeravaju mišljenja, a ne činjenice.

Mladi poslovično ne stoje dobro.

Praćenje hrvatske politike je umijeće snažnog že-luca.

Poljubac je bio kratak i suh. Onda je skinula ma-sku za lice.

Ljudi bezočno lažu otvorenih očiju.

Katastrofičari nemaju osjećaja za strofe.

Partiji je ovoj kraj! – reče kockar i započne novu.

Nedvosmisleno neke stvari nemaju smisla.

Krhko je neznanje.

Deruralizacija će postati urbani mit.

Kad čujem riječ *kultura*, hvatam se za glavu.

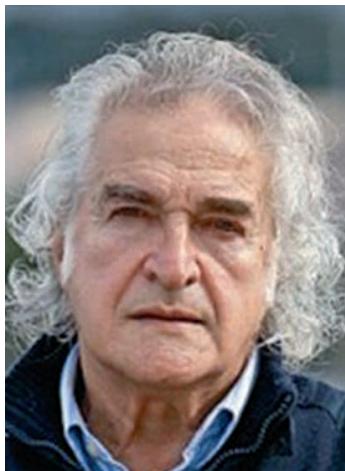
Estetika je postala znanost estetske kirurgije.

Orwellov *Veliki Brat* stane u džep.

Mi nismo ovce. Ipak se češće šišamo.

Ljepota ženskih očiju očitija je kad žene nose maske na licima.

Od viška kilograma ne boli glava, već koljena.

Vinko Bajrović

rođen je 1937. u Splitu. Profesor je matematike i fizike. Nakon deset godina rada u razredu, sljedeće trideset i tri godine odradio je u Zavodu za školstvo u svojstvu višeg savjetnika-nadzornika za matematiku na području Dalmacije. Triput je nagrađen za životno djelo, uz niz drugih nagrada i priznanja. Na-

kon igračke karijere u KK Split bio je dugogodišnji *tehniko* tog kluba i Košarkaške reprezentacije Jugoslavije. Pored velikog broja knjiga iz matematike, napisao je tri knjige iz područja košarkaške povijesti, i trinaest knjiga političkih humoreski na splitskoj čakavici, *Uzmi ili ostavi*, pod pseudonimom Mali Duje.

Korona je dobro došla rogonjama – žene jin ne izlazidu iz kuće.

Mater mi se uređije ka da će u kazalište, a gre samo bacit smeće.

Otkad nas je korona zatvorila u kuću, mater je stavila katanac na frižider.

Prije se švercalo kartaman za kino, a sad brojen za frizerku.

Minjan broj za mamografiju za broj u frizerke.

Pomoga bi ja utopjeniku, ali dva metra su dva metra.

Umre li moj pape od korone, tražit ću da ga ukopaju zajedno s likaron šta ga je ličija.

Dida pita unuka: "Mogu li malo izać?" Unuk: "Moreš, ali samo okolo kuće."

Postoji li kriminalac koji nema u rezervi svog odvjetnika?

Svaki pravi kriminalac ima dva državljanstva – jedno za krasti, drugo za pobić.

Trump se još opire. Čeka glasove iz Hercegovine.

Za nevirovat! Kriminalci su boje organizirani od države, a vode ih isti ljudi.

Za predstojeće izbore političari iz zamrzivača izvukli ranija obećanja.

Upozorenje lopovima: nikako u banku bez mase i rukavica.

Mole se strani turisti koji imaju doć u Hrvatsku, da virus ostavidu kući.

Svršila škola, a ja negativan – sritni moj pape i mater.

Na pogrebu može biti najviše 25 osoba. Je li se računa i pokojnika?

Koronavirus mi je reka povjerljivo: "Vraćam se!"

Slavica Bakšaj

rođena je 1958. godine u Majevcu, Bosna i Hercegovina. Čitavog života piše, a posljednjih šest godina objavljuje. Voli reći kako čitanje hrani dušu, a pisanje oslobađa. Objavila je dvije knjige poezije. Sudjeluje u tiskanim zbornicima i digitalnim časopisima. Na natječaju UAH-a "Ivan Haramija Hans", osvojila je 2020. godine prvu nagradu.

Živi i stvara u Varaždinu.

Možete me voljeti, i ne morate. Možete me prihvati, i ne morate. Ljubav i prihvaćenost nisu povlastica – one su potreba.

Vukovi žive u čoporima. Ljudi u zajednicama. I jedni i drugi su krvoločni. Vuk je vuku – i čovjek je čovjeku – vuk.

Nikad se o miru više nije govorilo; nikad se više ratova nije vodilo.

Imaj svoje mišljenje. Zadrži ga za sebe.

Veliki mirotvorci danas su – trbuhozborci. Puna trbuha kroje sudbinu gladnima kruha.

I u polju kukolja raste zdravo sjeme.

Žena je filozofija. Muškarac filozof. Brak je mudrost.

Kamen je temeljac; nerazumijevanje – kamen spoticanja.

Istog su soja, ne rastu na istom polju, ne mogu se iskorijeniti – korov i mržnja.

Što je tajna vječne mladosti? *Botox*.

Kad vidiš da ne možeš dalje, stani. Kad vidiš da nije bolje, odustani.

Budi taktičar, nemoj biti polemičar. Budi dosljedan, nemoj biti dosadan.

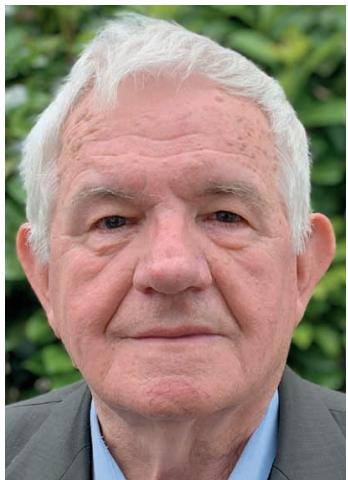
Traži sve što želiš. Dat će ti ono što mogu.

Nema tih štitova, ograda i zidova koji će čovjeka zaštiti od njega samoga.

Čovjek je ishodište svega dobrega i svega lošega.

Što je s onim što smo znali prije nego smo počeli učiti?

Čega se sjećamo kad se više ničega ne možemo sjetiti?

Josip Balaško

rođen je 1941. godine u Brezovici, Zagreb, gdje živi i stvara. Diplomirao je na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu. Objavio je sljedeće knjige humora, satire i aforizama: *Reizborni d(r)ugovi* (Zagreb, 1987.), *G(l)adne godine* (Zagreb, 2003.), *Laj Jasno, glasno i kratko* (Zagreb, 2004.), *Traženje izlaza* (Zaprešić, 2013.), *Gordijske čvoruge* (Zagreb, 2015.), *Zalijevanje osmijeha – aforizmi za djecu* (Zagreb, 2018.) i *Hrvatska aforistika 1847.–2018., antologijska zbirka* (Zagreb, 2019.). Piše pjesme, priče, scenske igre, romane i slikovnice za djecu i mlade.

Da je Zagreb imao više beskućnika, potres bi nanio manju štetu.

Hrvatski predsjednik nije vidovit. Da je znao za potres, neka poprsja ne bi nikad sklanjao!

Zgrada Sabora na Markovu trgu je potresom urušena, a Vlada se još klima.

Za sve preminule od koronavirusa bit će obvezno spaljivanje; da ne zaraze one žive zakopane.

U pandemiji koronavirusa jedino je dopušten kontakt s anđelom čuvarom.

Vladajući i oporba su prvi saznali za koronavirus. Oni već četiri godine nose maske.

Što tu nije jasno u vježbama disanja? U dahneš koronavirus i – izdahneš.

Poštujemo žrtve koronavirusa. Dobit će pravo glasa na sljedećim izborima.

Sve je isto kao i do koronavirusa. Učimo na vlastitoj koži.

Niti u jednom ratu nije peta kolona bila tako brojna kao u ratu protiv koronavirusa.

Kako bismo se tek proveli da koronavirus ima još i teški okus i miris?

Za vrijeme koronavirusa neće se ukidati ni zastupnički imunitet.

Spoznali smo lice koronavirusa, a naličje će spoznati gospodarstvo.

Koronavirus će mnogima biti uzor. Ne vidi se da radi, a funkcioniра.

Bilo je i gorih od koronavirusa koji su nam se zavlačili pod kožu.

Neke naše *pozitivne* zakone trebalo bi prije stавiti na respiratore nego oboljele od koronavirusa.

Zoran Bašić

rođen je u Imotskom, 1957. godine. Piše aforizme, poeziju i pjesme za djecu. Sklada i piše tekstove za pop glazbu. Objavio je knjige: *Ljudi ljudima* (aforizmi, epigrami i humoristično-satirična poezija, 2004.), *Moj djed hrast* (pjesme za djecu, 2004.), *Život s oblakom* (poezija, 2005.), i *Razumijem destruktivce* (aforizmi, epigrami i humoristično-satirična poezija, 2017.). Zastupljen u *Antologiji ex-Yu aforizama* (Sarajevo, 2011.) i antologijskoj zbirci *Hrvatska aforistika 1847.–2018.* (Zagreb, 2019.). Živi i stvara u Podstrani.

I kad ne mislimo ništa, svi ne mislimo isto.

Najveće prilike u životu najčešće su nam one – propuštene.

Kad je glupost u pitanju, tu je čovjeku najlakše nadmašiti sebe.

Kapital sam pročitao još u mladosti. Taj se želi samo oplodivati!

Razmišljanje iscrpljuje. Al' teško je to objasniti nekom tko to nije pokušao.

Otkud nam frazem "pasji život"? Proizišao iz naroda i pripada narodu.

I među ljudima dobre volje sve je više zlovoljnih.

Sve što imam stekao sam s deset prstiju. Nekima je to uspjelo samo s jednom šapom.

Nekad sam otrovan samo zato da me ne bi pojeli.

Oni na položajima redovito su na neprijateljskom položaju.

Dopuštam mogućnost da su aforizmi i ljekoviti – za svoje autore.

Srce ne možeš prevariti. Ono je tu da vara.

Ako danas u Hrvatskoj živiš život dostojan čovjeka, znači da si povlašten.

Nije lako naći srodnu dušu. Dušu i inače nije lako naći.

Ja sam praktičan čovjek; snove zaboravim čim se probudim.

Ima pravde! Zaboravio sam mnoge nepravde.

Teško je živjeti od uspomena. Još je teže živjeti kad ih nemaš.

I neki plaćeni računi kad-tad stići će nam na naplatu.

Svetislav Biljanović

rođen je 1936. u Drvaru, Bosna i Hercegovina. Piše basne, aforizme i epigrame i objavljuje ih u tiskovinama. Voli crtati i fotografirati ljepotu. U pripremi mu je prva knjiga aforizama. Živi i stvara u Zagrebu.

Sve ima svoj kraj, osim batine koja ima dva kraja.

Ljudi vole ostati anonimni samo kad griješe.

Neki su smrtno zaljubljeni u život.

Oni koji su šutke primali mito, brane se šutnjom.

Po ponašanju neke djece vidi se da imaju neodgojene roditelje.

Dok jedni drže dijetu, drugi nemaju što jesti.

U politici treba više kulture, a u kulturi manje politike.

Ukazivao je na probleme – i postao problem.

Budite kratki, bit ćete jasniji.

I stari satovi pokazuju sadašnje vrijeme.

Onaj tko se nikome nije zamjerio, zamjerio se sebi.

Opila su ga obećanja, a otrijezenilo ga je kruljenje u želucu.

Neki nisu načisto sami sa sobom, a bave se drugima.

Jedni su uspjeli jer znaju, a drugi jer daju.

U glavnoj ulici vidamo puno sporednih ljudi.

Cijepio se protiv pseće bjesnoće, a onda ga je ugrizao čovjek.

Srcem se najtrajnije pamti.

Više se dozna prislушкиujući, nego slušajući.

Govorio je nepomišljeno; sad promišljeno šuti.

I uporan magarac je samo magarac.

Bez predrasuda se dalje stiže.

Neki su narasli, ali nisu odrasli.

Oporba je izbirljiva; nijedna vlast joj nije po volji.

Marko Ivan Blažević

rođen je 1958. godine u Blaževićima kod Tomislavgrada. U Kazagicu i Aržanu (Imotski) završio je osnovnu školu, a gimnaziju i fakultet (elektotehnika na FESB-u) u Splitu. Piše poeziju, haiku, aforizme, epigrame, premetaljke, šale, enigmatiku, kolumnе, putopise... Objavio je zbirku pjesama *Dug ti vracam* i zajedničku knjigu kolumni *Bariša*. Živi i radi u Livnu.

Puna nam je kapa praznih glava.

Gore je krenulo nadolje, a dolje je još gore.

Ne može se sabrati, a računa se na njega.

Dok *oni* pucaju na položaje, narod stradava.

Imamo podijeljena mišljenja o podijeljenim foteljama.

I živi primjer može biti mrtav.

Neki grijše bez greške.

Došlo je njegovih pet minuta – koje ćemo osjećati godinama.

Jedini je izlaz da svatko ide svojim putem.

Ulijevali ste mi povjerenje i začepili mi usta.

I za doušnika treba imati sluha.

Oni su pročitana knjiga. Sada skupljamo korice.

Htio bi biti glavar, a običan je glavonja.

Sišao je s uma otkad se popeo na položaj.

Da ga grize savjest, odavno bi bio pojeden.

Bio je u svakakvima krugovima – dok nije postao središte.

Kad glave padaju, nema prosipanja mozga.

Nema više gladnih. Siti smo ga.

Kažu da je pijun, al' nas drži u šahu.

Baca nas na koljena da se njemu molimo.

Ne smijemo usta otvoriti, a toliko toga moramo progutati.

Korak dalje je najčešće približavanje.

Izveli su nas na pravi put. Doveli su nas do granice.

Drago Bosnić

rođen je 1951. u Opatiji, a od svoje treće godine živi u Zadru. Piše poeziju, prozu, aforizme i tekstove za glazbu. Objavio sedam knjiga poezije i zbirku *Aforizmi* (dva izdanja, 2002. i 2019.). U pripremi mu je nova knjiga *Misli*.

Često je na sastanku “najprisutniji” onaj koji na njega nije ni došao.

Dobro je imati novac – teže te je kupiti.

Kad vrag odnese šalu, vrijeme je za satiru.

Navečer zahvali Bogu, ujutro zasući rukave.

Toliko je mudrih misli na svijetu, a toliko nesretnih života.

Za čašću najbrže trče oni koji bježe od neke svoje sramote.

Svi smo jednaki pred zakonom, ali nismo jednaki pred sudom.

Aforist je lijeni pisac; jednom riječju kaže sto.

Obično čovjek bježi od istine kad ona trči za njim.

Dobro je imati čistu savjest i dva svjedoka.

Budali će vrijeme pokazati, pametan vidi odmah.

Ne vjerujem u Boga – dok mi ne zatreba.

Pametan uživa u vinu, budala se utapa.

Život donosi gorke plodove – ljubav ih zasladi.

Vrijedan traži rukavice, lijeni izgovor.

Vjenčani prsten nekom dâ krila, nekom okov.

Put od mozga do srca tako je kratak, a neki ga nikad ne prevale.

Radi crnih fondova bijeli su nam tanki.

Isus se rodio i umro siromašan, a Crkva se na Njegovom imenu obogatila.

Čovjek je najopasniji kad se povuče – u sebe.

Svi znaju kako biti pametan, a malo je pametnih.

Najbrže ćemo popraviti svijet ako svatko popravi sebe.

Tomislav Božinović

rođen je 1942. godine u Sarajevu, a cijeli radni vijek proveo je u Splitu. Objavio je knjige: *Eksplozija tišine* (pjesme, 1994.), *Talija me progoni* (aforizmi i satira, 1995.), *Splitski đir* (humor, 2001.), *Obilježen* (roman, 2003.), *Cro kronika ironika* (humor, 2004.), *Hrvatski žalosmijeh* (humor, 2007.), *Drame & aforizmi* (2008.) i *Pretežno maglovito* (aforizmi, 2017.)

Nagradivan je na festivalima humora, glazbe i drame.

Da je orača koliko pjevača, zemlja bi nam propjevala.

Svi su protiv vlasti – dok je ne osvoje.

Dok se povukao iz rovova, svi visoki položaji bili su osvojeni.

Oporba je nalik vatrogascu koji podmeće požar.

Drug do druga – nevladina udruga.

Što ga više koristi, ženin jezik postaje sve oštiri.

Poslije svake plaće žena mu produži mandat.

Političke stranke vode visoku politiku niskih udaraca.

Žena čuva tajnu sve dok ne sretne prvu prijateljicu.

Bogati love patke, ostali otpatke.

Seljaku je najskuplje tovljenje političara.

Pravdu se može zaobići. Samo je nepravdu teško izbjegći.

Sudske zastare kriminalce podmlađuju.

Čovjek je društveno biće. Zato se i ponaša kao da živi u čoporu.

Neki su nas svojim radom toliko zadužili da i danas vraćamo dugove.

Šutnjom se ponekad najviše kaže.

Što je aforizam kraći, trajnost mu je duža.

Homoseksualci su ipak samokritični: ne stvaraju potomke.

Neumorno radimo na proizvodnji gubitaka.

Svaki drugi umirovljenik u prosjeku je prosjak.

Nakon bujice obećanja, ostvarenja se daju na kapljku.

Ivan Bradvica

rođen je 1949. godine u Veljacima kod Ljubuškog u Bosni i Hercegovini. Od 1968. godine živi u Zagrebu. Završio je studij na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Objavio 38 stručnih i znanstvenih radova iz područja geotehnike. Nakon Domovinskog rata piše pjesme i osmislice. Dosad je objavio jedanaest zbirk pjesama, a u za-

dnjih šest su mu osmislice.

Postojanje Boga ili misli dio je zdrava razuma.

Postati i ostati bogat može samo škrt čovjek.

Bolesnici uglavnom razgovaraju o posljedicama; rijetko o uzrocima.

Sidro u braku stvara mir.

Ako u crkvi građevini nema čovjeka, u crkvi nema Boga.

Egoizam je rješavanje svojih problema na tudi račun.

Idealan brak je kad se ne zna tko je kome veći sluga.

Ljudski kukolj se hrani ljudskom pšenicom.

Plemenitost je ulaganje bez osobnog interesa.

Tko je veći siromah, taj manje prosi.

Važnije je upoznati svoj unutarnji svemir nego vanjski.

U demokraciji lukavi traže pravo, a naivni pravdu.

Političari se smiju jer sve smiju.

Od svih živilih bića čovjek uči najsporije.

Vladajte sobom, a ne drugima.

Pametan uči od svih ljudi; od dobrih kako valja, od loših kako ne valja.

Vjera je opće dobro.

Život je čekanje u neznanju.

Glad za tuđim ludog čini luđim.

Stavi masku, glumi razumijevanje.

Maska na masku, napredak u vlasti.

Stožer straha uzeo maha.

Alojz Buljan

rođen je 1961. u Ponjiru kod Ključa u Bosni i Hercegovini. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Ključu, a Ekonomski fakultet i magisterij u Banjaluci. Objavio zbirku aforizama, epigrama i parodija *Od Zagreba za Beograd – via Sarajevo* (Novska, 2000.) te zbirku aforizama *Za, Ljubljano!* (Novska, 2009.) Zastupljen je u izborima *Najljepše misli o ljubavi* (Zagreb, 2004.) i *Aforismul Croat Contemporan* (Petrosani, Rumunjska, 2013.).

Čovjek – kako to gorko zvuči!

Svi smo mi bolesni; razlika je što se jedni liječe.

Da bi postao junak, nije se potrebno boriti, već – izboriti.

Maturantice, vrijeme je odluke – ili faks, ili *faks helizim!*

U projektu smo blizu projektu.

Od onih koji ne rade ništa gori su samo oni koji rade što hoće.

Jedino Adam nije mogao poželjeti tuđeg ženidbenog druga – zato je živio u raju.

Prosvjetni radnici su nam sve češće prosvjedni radnici.

Hrvatska vjera u Boga sve više postaje vjera uboga.

Gospodo, paradno pa radno!

Svaka je ulica bolja od jednosmjerne.

Sve je relativno, samo je položaj apsolutan.

Prvo vladajte sobom, a onda drugima.

Nešto gadno smrdi – u velikim smo govnima.

Čemu nositi kravatu, ako se ne vidi od brade?

Živim da osjećam, a ne osjećam da živim.

Nisam materijalist, ali moram jesti!

Kad se treba hvaliti, onda smo srčani ljudi; a kad treba raditi, onda smo srčani bolesnici.

Otišla je crvena, a došla “crkvena” vlast.

Žena je tek žena kad je otkrivena.

Kardiolog joj je slomio srce.

Darko Ciglenečki

rođen je 1971. godine u Zagrebu. Profesor filozofije, pjesnik i aforist. Godine 1995. objavio je zbirku *Instauratio magna-charta (Blanche) with Laissez faire*. Fotograf, likovnjak, bivši novinar i urednik (radio, televizija, novice, internet)... Član udruge: Stub-klub, Kajkaviana, Hrvatskozagorsko književno društvo, Likovna radionica Lipa,

Udruga hrvatskih aforista i humorista. Živi i radi u Gornjoj Stubici.

Jedini bunt na koji pristajem je bunt – novčanica.

I zečevi na Uskrs za putovanje koriste “Crno jaje”.

Schroedinger nikad nije “držao mačka u vreći”.

Bolje soba 23 nego soba 101. Još je bolja 1001.

LG je jedini pravi televizor za LGBT zajednicu.

Ja sam nečastivi – ne volim čašćenja.

Na matematici u školi stvarno sam bio idiot; trebao sam se pozvati na neubrojivost.

Izgubio sam živce; molim poštenog nalaznika da ih zadrži za sebe.

Sasuo sam drvlje i kamenje – baš bih bio dobar gradevinac.

I s *blesimetrom* mnogi na televiziji ispadnu – blesavi.

Antivakseri bi sigurno promijenili mišljenje kad bi im ponudili da se cijepe protiv *chemtrailsa*!

Povrijeđeni su mi voajerski osjećaji.

Film koji će snimiti zvat će se “Svoja posla”. I kad me budu pitali: “Što gledaš?”, reći ću: “Svoja posla”.

Četiri zrnca prašine osnovala bend, i nakon par svirki rekli su im: “Baš dobro prašite!”

Ne šljivim te ni pet posto, osim što volim šljivo-vicu, ali sa 40%!

Skockani mogu biti samo – naši sportaši.

Laik najčešće stisne – *lajk*!

U covid godini 2020. na kraju će nam nakon dezinfekcije trebati – deratizacija.

Zašto svi na *fejsu* imaju profilnu *en face* fotku – a ne onu iz profila?

Jozo Čizmić

rođen je 1958. godine u Splitu. Redoviti je profesor u trajnom zvanju na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu i gostujući predavač i vanjski suradnik na više sastavnica Sveučilišta u Splitu i pravnih fakulteta u Bosni i Hercegovini. Objavio je knjige aforizama: *Papučari, glavu gore* (1996.), *Pobijedi, pa vladaj* (1997.), *Aforizmom na neženje* (1997.), *Abeceda ljubavnih predrasuda* (1998.), *Aforizmi bez riječi* (1998.), *Mislim dokle postojim* (1999.), *Brakizmi* (2009.) i *Nijedan dan bez aforizma* (2017.). Zastupljen je u antologijama i zbornicima i dobitnik je više nagrada i priznanja za aforistiku.

Siromašnima mjesec nikad ne traje do kraja plaće.

Shizofrenija je najbrža demografska mjera. Trenutno udvostručuje stanovništvo.

I kad nemam što raditi, nije mi dosadno. Uvijek se mogu vratiti na radno mjesto.

Naši su političari vrijedni i pošteni. Čast iznimkama.

Političari ne mogu iznevjeriti birače onoliko koliko oni mogu glasati za njih.

Pas koji grize, ne haje.

U dvojbi – pravo ili pravda – danas su oba dvojbena.

Odijelo čini čovjeka, a šminka ženu.

Raspojasao se i udarao je ispod pojasa.

Nije dobro družiti se s lakim ženama. Uvijek ti se nešto može dopasti.

Planiram se aktivno baviti politikom. Nitko nije savršen.

Kakvi su mi roditelji, rodio sam se na vlastitu odgovornost.

Ne znamo kamo nas ovaj put vodi. Ali za svaki slučaj, požurimo!

Na kremiranje ne bih pristao ni mrtav.

Platonska ljubav je antidemografska mjera.

Ljubav ostavi iza sebe više žrtava negoli mržnja.

I dobri plivači mogu se utopiti u sivilu života.

Od našeg plača neprijatelju su potekle suze – radosnice.

Život rijetko uzvrati ljubav onima koji ga vole.

Matej Delaš

rođen je 1987. godine u Vinkovcima. Završio je Filozofski fakultet u Osijeku. Živi i stvara u Jarmini te predaje Hrvatski jezik u školama Vukovarsko-srijemske županije. Objavljuje aforizme i humor u časopisu *Uh!Aha* Udruge hrvatskih aforista i humorista, kao i u ovom Zborniku. Autor je humorističnog izviđačkog antiromana.

Kakav god kriminalac bio, važno da je pošten.

Bolje jeftino prodati laž, nego skupo prodati istinu.

I državni uhljeb s očevom vezom tvrdi da je obitelj najveća vrijednost u životu.

Mi se volimo dizati u visine, makar one najniže.

Nema smisla razvoditi se – dok se ne vjenčaš.

Ako želiš mir rasterećenja, najprije prihvati nemir tereta.

Kako znam reći, ne znam što reći.

Budi ozbiljan i kad se šališ.

Svatko ima pravo biti u krivu.

Budući da vam odlično glume prijatelje, vi im odlično glumite neprijatelje.

Drži se visoko i udaraj nisko.

Malo pažnje, puno radosti.

Pripitomljen je čovjek divlja životinja.

Smrt je stvarnost života.

Za pravu glupost treba biti pametan.

Dok vodite tuđe brige, pazite se moždanih udara koje donose.

Volimo dizati nos, makar slomili vrat.

Današnja djeca kao da odgajaju roditelje.

U Hrvatskoj svi odlično rade tuđi posao, a svoj još bolje – ako ih pitate.

Odlazeći kvragu, utječem se Bogu.

Prazni su pehari prepuni dobrih odluka.

Rad za opće dobro nerad je za vlastito loše.

Ivan Dermiček

Krčanin iz Malinske, rođen je 1983. godine u Rijeci. Sebe vidi kao mudrijaša, pisca i skeptika te humorista s laganim utjecajem nekih suvremenika. Humorist je koji umara, etablirani stručnjak za određene teme koji zamara, a sam voli izigravati buntovnika bez ikakvog razloga. U slobodno vrijeme piše, a kako je krenulo u gospodarstvu, samo mu se i slobodno vrijeme piše...

Ni maska ne može spriječiti političara da valja gluposti.

Samo je jednom godišnje dopušteno tumarati pijan u kostimu Djeda Mraza.

Ove godine su nam neprijatelji: penzioneri u skupinama, piciginaši, šišmiši u kulinarstvu, te 5G mreža.

Žene vole savjesne građane. Evo, maska je učinila nevjerojatne stvari za moj privatni život; razочaranje slijedi tek kad ću je morati skinuti.

Je li grobar koji ne podržava mjere protiv koronavirusa zapravo u sukobu interesa?

U 2020-oj je bolje ne biti pozitivan.

Lako je što ima ljudi koji ne vjeruju u koronu; ali što ćemo ako korona zbog toga počne ignorirati ljudе?

Kako nam je krenulo, umalo su nam veledrogerije, a ne premijer, zatvorili državu. Kakva korona; dug će nas natjerati u *lockdown!*

Revolucionarni pristup teoretičara zavjera je da koronavirus nestaje kad se isključe svi mediji.

Ne bih se našao u koži negatora postojanja koronavirusa kad ga on dobije.

Moj san je bio vidjeti političare u očaju s prekrivenim ustima; ali i s prekrivenim ustima mene dovode do očaja.

Maske ipak (previše) propuštaju, a za potvrdu je dovoljno pogledati prijenos Sabora. Nevjerojatna količina gluposti može izletjeti kroz njih.

U zdravstvenom kolapsu usred pandemije, vlast svojim građanima može postaviti samo jedno retoričko pitanje: Jeste li prali ruke i držali distancu?

Koronavirus je razotkrio hrvatski fetiš prema birokraciji i kafićima.

Neki su se sjetili teretana tek nakon što ih je vlast stavila u ilegalu.

Jandre Drmić

je rođen 1955. u Vrilu, Tomislavgrad, Bosna i Hercegovina. Piše aforizme, epigrame, kratke priče, humoreske, satire. Objavio je pet knjiga aforizama: *Plodovi mora* (2008.), *Aureole na sruženju* (2010.), *Maslinarstvo u Eskima* (2013.), *Optimisti iz Sodome* (2016.) i *Skeptička jama* (2018.).

Zastupljen je u više balkanskih antologija aforizama i nagradivan za svoje zbirke. Radi kao profesor hrvatskog jezika u Zagrebu. Bio je suradnik profesorice Gordane Drmić na dva kapitalna životna djela koja se zovu Darko i Dora.

Napravili su budalu od njega. Više se nije dalo učiniti.

Zapalila je vatru u njegovom srcu, a sad mu gori pod nogama.

Vozio je tako brzo da ga je mogla preteći samo smrt.

Svatko nosi svoj križ. Kardinala je dopao zlatni.

Hrvatska televizija zapošljava vodoinstalatere. Da ne procuri istinu.

Što vrijedi da je život pjesma, ako čovjek nema sluha?

Ako smo lišeni smisla za humor, ostaje nam samo jaukanje.

Hrvatska se razvija. Otvaraju se nove teretane.

Kad se ljudi nađu na radnom ručku, redovno prebacuje normu.

Zaljubljeni do ušiju ništa ne čuju.

Pendrek je policajcu palica osiguranja.

Narod na koljenima, kler na koljenicama.

Samo su mrtvi izvan životne opasnosti.

Kad sam zbrojio dva i dva, bilo je za pet.

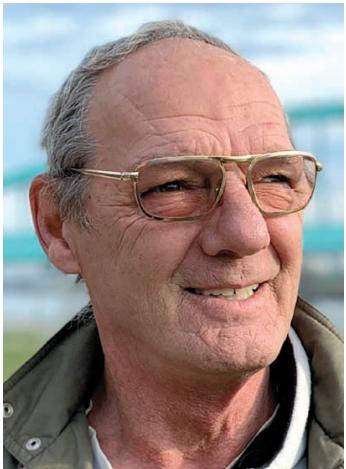
Zahvaljujući plastičnoj kirurgiji i ružnoća je prolazna.

Primjer Adama i Eve uči da nije neprilična golo-tinja, nego spoznaja.

Ona ima toliko muških hormona da joj se sve može reći u brk.

Sin mi je upao u loše društvo. Sad on meni daje novac.

Otkako radim od kuće, najteže mi je na vrijeme doći na posao.

Dragutin Dubravčić

rođen je 1950. godine u Zaprešiću. Bavi se crtanjem, slikanjem, kiparstvom i književnim stvaralaštvom. Sudjelovao je na više desetaka samostalnih i skupnih izložbi. Objavio je dva-desetak knjiga poezije, proze, aforizama i karikatura. Član je ULUPUH-a, LIKUM-a, HDLU-a i HZSU-a i naše Udruge. Živi i stvara u Zagrebu.

Iz urbanog smeća viri nesreća.

Kad budala shvati svoju glupost, postaje čovjek.
A kad čovjek pomisli da je mudar, u trenu postaje budala.

Kaže puk da sam usamljeni vuk.

Upornost se ponekad ne isplati. Uzalud luđak uporno ponavlja da nije lud.

Mi Hrvati ćemo dobiti B-kompleks, ali ne vitaminski, nego frustrirajući. Uvijek nas muče gradovi poput: Budimpešte, Beča, Beograda i sada Bruxellesa.

Čovjekova sva sreća je da i političari moraju umrijeti.

Istina nije na cijeni jer je ponuda uvijek veća od potražnje.

Mjesto gdje se najviše prepisuje nije škola, nego internet.

Teško je nemati. Još je teže imati, pa nemati.

Naš je život zbroj svih naših krivih i pravih odluka.

Hrvati su cijelo svoje postojanje uvijek ratovali, a nikad nikoga nisu napali.

Hrvati su devedesetih optuženi za genocid – a nad njima je izvršen genocid.

Mudar čovjek također može biti glup.

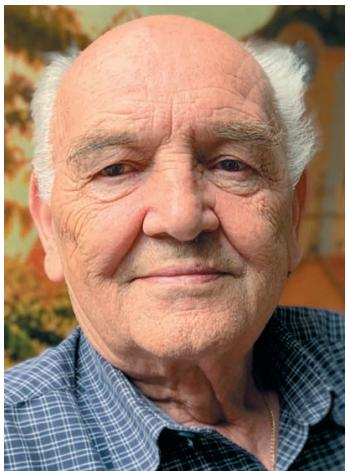
Loš pisac za svoju lošu knjigu često smisli samo provokativan naslov.

Ekologija je fizioterapeut Zemlji.

Zvučnost lijepih riječi često je paravan ružnim djelima.

I bogati i siromašni pred koronom su jednaki.

Konačno imamo svi na licu istu pravu masku.

Ivan Dujmović

rođen je 1937. godine u Bihaću, Bosna i Hercegovina. Objavio je više poetskih i proznih knjiga te zbirku aforizama, epigrama i satiričnih pjesama *Trn* (Zagreb, 1995.). Živi i stvara u Samoboru.

U životu sam dobro i prošao, koliko sam vozio u suprotnom smjeru.

Tko je dugo u materinom krilu, izgubi krila za letenje.

Mirno more nije uvijek dobro rješenje – ribarima.

Čuvam leđa – jer nemam zaledine.

U mladosti sam bio zabavljač; sad sam nabavljač.

U životu je najbolje biti pas – kod dobrog gospodara.

Iz svih knjiga se možete ispisati, osim iz knjige umrlih.

Položio sam kamen temeljac – na groblju.

Ako se svi kremiramo, koga čemo ekshumirati?

Laž i istina u životu često zamjenjuju stolice.

Crna marica i crna limuzina razlikuju se samo po korisnicima usluga.

I velike ribe su u plitkoj vodi neplivači.

Žlica nikad ne izlazi iz mode.

Tko ima pedeset godina braka, taj ne umire od raka.

Ljubav ubija, a mržnja sahranjuje.

Ponekad je bolje biti gubitnik – nego izgubljen.

Volim konje, ali ne i njihovu ormu.

Dijete! Tebe voze, a mene vozaju.

Od liječničke uputnice do osmrtnice ponekad je samo korak.

Moljac je problem samo kad je u džepu.

Vinske mušice i moj susjed imaju ispasište u klijeti.

O koroni ne pišem, jer će i dogodine biti aktualna.

Nada Dumanic

rođen je 1962. u Splitu. Po zanimanju je inženjer strojarstva, zaposlen kao profesor. Piše pjesme, priče, eseje, humoreske, dječje igrokaze (radionice za djecu), aforizme i povijesna štiva; crta karikature i konzultant je na rječnicima splitskog govora (prof. Jutronić – *Splitske riči*). Dosad je objavio zbirku pjesama *Moja dica o' besid* te zbirku aforizama i karikatura *Umišljene smišljenice i luckasta pametovanja* (Split, 2017.). Na natječajima osvaja nagrade za priče i pjesme.

S noge na nogu došlo ga glave.

Nemjerljivo se zamjerio.

Kad jedni izdahnu, drugi odahnu.

Otkad je progledao, sve više zatvara oči.

Najpametniji je kad ne pametuje.

Protresite uputu o lijeku.

Na pravoj je stranputici.

Uskraćeni smo dugoročno.

Zaboravlјiv je od pamтивjeka.

Nema mjesta za ljude na mjestu.

Veličine najčešće udaraju nisko.

Zatvorio sam se u svoju slobodu.

Sugrađanin mi je, ali je seljačina.

Posna hrana, a masno plaćena.

Brine me ženina bezbrižnost.

Puna usta praznih obećanja.

Pamtim bolje dane, ali i lošije noći.

Loše je doba za bolja vremena.

Sitnice okrupnjuju život.

Svestrano je jednostran.

Bescjenje je najskuplje.

Nestašica je izobilja.

Toliko je tužno da nije ni utuživo.

Njihovo stado nam se ruga da smo krdo.

Čoporativno smo se sjatili.

Željko Funda

rođen je u Varaždinu 1950. godine. Diplomirao je komparativnu književnost i engleski jezik u Zagrebu. Objavio je dvanaest knjiga (kajkavska poezija, pripovijetke, haiku poezija, poezija na hrvatskom standardu, kajkavski prijevod Shakespeareovih soneta, kajkavski roman, gramatika kajkavskog jezika). Nagradivan u zemlji i inozemstvu, ponajviše za haiku poeziju. Jedan je od stotinu "najkreativnijih europskih haikuista".

Ateisti umiru s vjerom u prošlost.

Slamka spasa ne služi za pijenje soka.

Minuta do dvanaest može biti i u pola jedan.

Lijepa riječ pristaje svemu, čak i ružnome.

Onaj tko ubija dosadu nije ubojica, nego veseljak.

Ne moraš se svlačiti na svjetlu da te Bog vidi.

Vrijeme je ono što pokreće satove.

Atomsko sklonište ne štiti od budućnosti.

Djeca nemaju grijehe. Djeca imaju roditelje.

Ispao sam budala, ali barem nisam ništa slomio.

Drugo ime za poraz je pobjeda.

Dovoljno se oporavio da se na njemu izvrši smrtna kazna.

Budućnost budale može biti genijalna.

Da biste došli na zelenu granu, ne morate se penjati na drvo.

On je pas po zubima, ne po vjernosti.

Ako dugo gledaš svoja posla, možeš postati kratkovidan.

U riječi sve stane jer nemaju dno.

Ako sve profućkate, glazba nije ono što ostaje.

Smrt je tako žalosna. I ona brzo prođe.

Od šapta nema jeke.

Svatko je unikat. To ne znači da je svatko za muzej ili enciklopediju.

Pakao je za ljude; zoološki vrt je za životinje.

Istina nije istina ako je nitko ne zna.

Zlatko Garvanović

rođen je 1961. u Vinkovcima. Piše poeziju i aforizme. Bavi se fotografijom, slikarstvom, stvara skulpture, svira gitaru i sklada. Objavio je knjige aforizama: *Osmijeh na licu mesta* (2008.), *Zebrin bar kod* (2008.), *Vlast bira narod* (2012.), *Kradom do uspjeha* (2017.) i *Točka na i* (2017.). Živi i stvara u Dugom Selu kraj Zagreba. Predsjednik je Udruge hrvatskih aforista i humorista.

Tko bi rekao da ćemo se rukovati nogama.

Zagrebački potres nije za sve!

Žalosno je kad se neki smiju.

Umjetna inteligencija zaglupljuje ljude.

Sve više nam se rađaju umirovljenici.

Pio je s nogu, pa hodao četveronoške.

Obećavaju brda i doline; a ravnice?

Sve mijenjaju iz korijena, pa i drva.

Budućnost je uvijek sutra.

Dobro se dobrim vraća, kao bumerang.

Aforizam se čita između slova.

Saborska manjina radi.

Vjernicima trebaju pastiri, a ne svinjari.

Đavao je Adamu i Evi skinuo gaće.

Budala sve zna.

Većina bogova su ateisti.

Sve prисluškuju; čak i gluhonijeme.

Dajte mladima priliku da ostare.

Neke se bogato udaju, a neke bogato razvedu.

Najsmrtonosniji virus je laž.

Pomisao na cijepljenje skepticima stvara mentalne nuspojave.

Maska ne štiti od zaraznog osmijeha.

Duhovne maske šire zarazu.

Imat ćemo *bajkovid* Božić.

Družimo se sami.

Jadranka Göttlicher

rođena je u Sarajevu 1950. Od svoje druge godine živi u Zagrebu. Završila je jezičnu gimnaziju i diplomirala komparativnu književnost i engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Apsolvirala je i jugoslavistiku. Radila je u školi i u gradskoj upravi. U mirovini je i piše. Objavila je zbirku pjesama. Ima dvije osobnosti – lirsку i ironičnu.

Ženska je ljubav slijepa. Ništa ne vide kroz umjetne trepavice.

“8. mart” je jedini praznik za koji Hrvati znaju kad je.

Toliko je napumpala usta da ne može govoriti. To je ono najljepše.

Muškarci, ne možete znati kako je to biti žena. Ne znaju to ni mnoge žene, pa ostaju curice.

Muškarci mogu postići sve, ali se bez žena ne mogu ni roditi.

Veselim se ravnopravnosti kad će muškarci biti ljepši spol.

Muškarci ne mogu napredovati jer su sve osvojili.
Teško će to obraniti.

Muškarci su osvajači. Prvo zauzmu lijepe, dobre
i pametne žene – da im ne stanu na put.

Bio je tako iskren da je skrenuo.

Od života ne očekuj ništa. On to od tebe očekuje.

Ljubav i pravda su slijepi. Sva je prilika da će te
oboje zaobići.

Duboka misao prva potone.

Ljepota je prolazna, ali se na njoj najbolje zarađuje.

On zna tako malo, da može biti samo na vrhu
piramide.

Mi imamo političare i male ljude. Čekamo velike.

Veljača je jedini emancipirani mjesec. I najkraći!

Na televiziji kažu da su “umrli s covidom-19”, a
ne od njega. Je li to i on umro?

Ima i dobrih mjera: kad je bal, nek je maskenbal.

Kad nosiš masku, možeš šefu isplaziti jezik.

Josip Grgić

rođen je 1939. u Vranjicu. Objavio je četiri zbirke pjesama i deset knjiga aforizama i epigrama. Na međunarodnom festivalu humora "Dani smija" u Blatu na Korčuli osvojio je prvu nagradu "Zlatna puntina" za zbirku aforizama, 2004. godine. Bavio se i enigmatikom. Živi i stvara u Splitu.

Aforizam je kratka misao velikog sadržaja.

Ako ti je alkohol drug, ni sâm sebi nisi prijatelj.

Gdje se ne čita Biblija, čitaju se sudske presude.

Borbu treba izbjеći, ali ne i pobjeći.

Imam dobar brak, jer svi imaju mene.

Tko s djecom radi, u ljude ih izgradi.

Tko se ne zna smijati, brzo nauči plakati.

Najveći umor je umor od nerada.

I onda kad ti je potreban, nemoj da te novac kupi.

Od Lijepe naše sve je manje i manje naše.

Medijima nisu važne informacije, koliko senzacije.

Kad sam se za pravdu borio, uvijek sam izgorio.

Tko prijateljstvo stvara riječima, u nevolji ga izgubi.

Kad mislim, radim; a kad radim, onda i izmislim.

Podijeljeni narod ostane uvijek prazne vreće.

Kome je smijeh lijek, taj doživi dug vijek.

Sretan brak usreći sve oko sebe.

Što manje od susjeda tražiš, to više dobiješ.

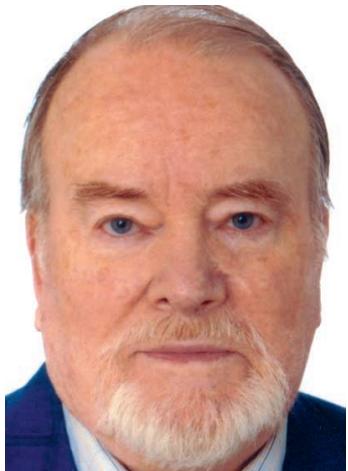
Kad podijeliš tugu, manje patiš; ali zato drugima život kratiš.

I kad tuga prođe, život nikad na svoje ne dode.

Uvijek kad sam se tvrdoglavio, tad sam i zaglavio.

Oglašavajući mrtve, novine ostaju na životu.

Zavidan čovjek se hrani jalom, ali nikako da dobije na težini.

Vinko Hajnc

rođen je 1942. u Trogiru. Završio je Pomorski fakultet u Rijeci. Pisao poeziju i aforizme. Objavio četrnaest zbirki pjesama. Dobitnik je više nagrada i priznanja za poetsko stvaralaštvo. Objavio je knjigu aforizama *Misli iz nesnice* (2010.) Bio je član Društva hrvatskih književnika i naše Udruge. Umro je u kolovozu 2020. godine u Zadru.

Nema novog početka; sve je samo napredovanje prema kraju.

U laži su kratke noge; to ne vrijedi za one koji imaju krila.

Nije ni čudo što nada umire posljednja, kad je prije sebe sve pokopala.

Ljubav nije izum; ona je otkriće!

Ljubav nije posljedica, nego uzrok čovjeka.

Mogu se popeti do Boga kad god zaželim; kat na kojem je u svojem mozgu imam.

Dajite ljubav; što je god više dajete, više ćete je imati.

Svi smo mi robovi i svatko od nas ima neki razlog
da se protiv takvog stanja ne pobuni.

Da nema ljubavi, sve bi bilo kazna – ma što god
radili.

Nesavršenost svijeta u pametnom stoji i šuti; u
budali govori i korača.

Neprijatelje i prijatelje jednako volim; prvima
mjerim pličinu, drugima dubinu.

Starost na smrt liči, samo što duže traje.

Život je samo zalet prema smrti.

Bliži smo Bogu kad o Njemu razmišljamo, nego
kad Mu se molimo.

Misleći na tebe, tresem stablo vremena čekajući
da padne trenutak.

Mrtvo zvono ne zvoni umrlom, već rupi u vre-
menu da se zemljom ispuni.

Bojim se vremena heroja; tada sam uvijek blizu
smrti.

Poezija je molitva slobodnih ljudi.

Abdurahman Halilović – Ahil

rođen je 1958. u Koraju, Bosna i Hercegovina. Više od tri desetljeća živi i radi u Rijeci. Objavio je tri knjige aforizama: *Umor na mozgu* (2014.), *Glavom kroz zid* (2016.), i *Lijepa naša, sve je njihovo* (2019.). Dobitnik je međunarodnih nagrada za aforizme. Zastupljen je u desetak balkanskih zbornika i antologija aforizama.

Rastali smo se vatreno – pucali smo jedni na druge.

Pijanom se u policiji razvezao jezik, toliko da su mu ga morali zavezati.

Rezultati našeg rada doveli su nas do propadanja.

Rano je o tome govoriti, a kasno šutjeti.

Ti što mi se penju na glavu, ne silaze mi s pameti.

Vrijeme ne radi za nas; zaposlilo se kod drugog poslodavca.

Danas joj je vedar dan – upoznala se s jednim Vedranom.

Htio je sve na silu, ali nije bio toliko jak.

Bogati smo siromaštvom, a siromašni bogatstvom.

Slavio bih ja rođendane, da mi nije ovoliko godina.

Ptice vole zrna, osim puščanih.

Utekli su konji koji su došli na vlast.

Mi znamo najbolje kako nam je s njima ono naj-gore.

Rekao nam je netko da za to zna svatko.

Nimalo je nije volja... a mislio sam je voljeti.

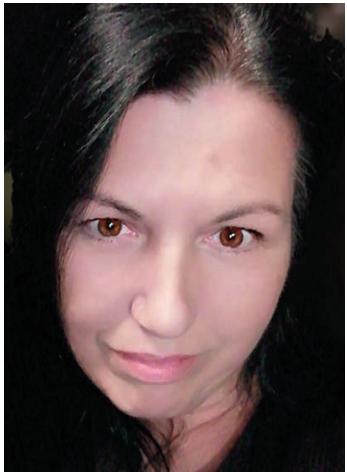
Više nas ne mogu prevoditi žedne preko vode; naučili smo plivati.

Od njega je posao daleko – nije ni pokušao da mu se približi.

I oni sa Zapada razmišljaju o devetom čudu na Istoku.

Radne snage nema ni za lijeka – zbog toga nam privreda boluje.

Otkad je digao taj veliki kredit, sav mi je nekako spušten.

Sakiba Harčević

rođena je u Rijeci, 1964. godine. Zastupljena je u više medunarodnih zbornika poezije. Kao pjesnikinja i članica Hrvatskog književnog društva sudjelovala na raznim kulturnim i humanitarnim manifestacijama. Objavila zbirku poezije *Zagrljaj tišina* (2017.), koja je dobila diplomu HKD-a za najbolji prvijenac. Mudrosti i aforizmi su se ra-

đali spontano, sa zrelošću, te ih je odlučila zapisivati i objavljivati na Facebook profilu i u humorističnom časopisu *Uh!Aha*.

Vaš stegovni postupak je odviše labav da bi držao vodu.

Ne prekrajaj se da bi bio tek dio trenda; mogla bi ti koža ubrzo postati tjesna.

Svejedan rat vuče za sobom posljedice, pa tako i rat sa samim sobom.

Sažaljenje je najgora moguća emocija koju jedni drugima možemo dati.

Nema potrebe za ubijanjem komaraca, dovoljno je da nam se napiju krvi.

Dobro je znati u čemu je kvaka, a još bolje prepoznati prava vrata.

Proburazili bi oni nas, da smo braća.

S predvodnikom ili bez njega, ovca ostaje ovca.

Skeptik nikome ne okreće leđa.

Pod izlikom da spašavaju tuđe guzice, spašavali su svoje.

Umijeće je znati isplesti džemper od mreže kojom su te zarobili.

Samo snajperist jednim migom obara s nogu.

Svako svoje pili, a ogrjeva nigdje.

Za razliku od lavice, mački nije potreban čopor da bi preživjela.

Ono “radi reda” oduvijek je činilo najviše nereda.

Društvo nam je toliko trulo da nema straha od trgovanja organima.

I oni s najčvršćim stavom umiju pasti na sklis-kom terenu.

Nije mudrost živjeti, već preživjeti.

Idem dovraga, možda nađemo zajednički jezik.

Zdenka Heršak

rođena je 1928. godine u Zagrebu. Cijeli radni vijek bavila se dramskom umjetnošću kao glumica. Pisala je prozu, drame i aforizme. Objavila je šest knjiga aforizama: *To što i ptice pjevaju* (2001.), *O čemu ptice šute* (2008.), *Za čitanje u mraku* (2012.), *Žedna usta* (2016.), *Kuća tajni puna* (2018.) i *Malá knjiga o velikima* (esej i aforizmi, 2018.). Umrla je u srpnju 2020. u Zagrebu.

Služimo samo tijelo, a ono najbrže propada.

Tijekom života tijelo se osvećuje, ili nas nagrađuje.

Oni bi na Mars, a ne znaju srediti Zemlju.

Oglašavanje nebitnog je danas bitno.

Bog je sveobuhvatna ljubav.

Čega se bojimo, to nam strah donosi.

Treba ugasiti radio da bismo čuli pticu kako pjeva.

Kuća ne voli samoću.

Teško nestrpljivom, jer odgoj predugo traje.

Za ubijanje nema opravdanja. Čak ni za domovinu.

Škola uči; ona ne odgaja.

Kad nemamo želja, prepoznajemo svoje bogatstvo.

Djeca dolaze kroz nas, ne od nas.

Tko zna uživati u samoći, prepun je sadržaja.

Duboka starost odbacuje od sebe samo ono što je nepotrebno.

Ljepota ostaje sačuvana samo u umjetnosti.

Ako nisi lud, onda ćeš u ovom naherenom svijetu to postati.

Što više sreće u starosti, više tuge u mladosti.

Ne volim što Isusa Krista stoljećima drže na križu.

Osjećajnost nas je zbližavala i činila sretnima.

Život je izgubljeno dostojanstvo.

Teže je živjeti nego biti mrtav.

Kad počneš zapisivati aforizme, ne možeš ih se riješiti.

Savo Ilić

rođen je 1932. godine u selu Potpeć kod Tuzle, Bosna i Hercegovina. U Zagrebu je završio Pravni fakultet. Objavio desetak knjiga s područja humor-a i sportske rekreacije. Nagrađivan je državnim odličjima za doprinos u radu i amaterskom sportu. Živi i stvara u Puli.

Kod nas možete dobro proći samo ako ste u prolazu.

Ako ne nađe bogataša, udavača će se udati iz ljubavi.

Vlast će i beskućnicima uvesti komunalnu naknadu.

Više se cijene oni s dubokim džepom, nego oni s dubokim mislima.

Kad sa psom ulazim u zgradu, pas ima prednost.

Ako je čistoća pola zdravlja, mi živimo u drugoj polovini.

Oporba nudi narodu jedino program dolaska na vlast.

Kćer mu se udaje za Peru Sarajliju. A bolje bi prošla da se udaje za seru parajliju.

Sram ga bilo, ničeg se ne stidi!

Naša djeca će teško vraćati kredite – koje smo mi s lakoćom podizali.

Toliko smo kulturni da i one koji prekopavaju kontejnere zovemo gospodom.

Na političke funkcije po mogućnosti treba birati i pismene.

Ne opterećuje nas težina tijela, već težina života.

Trampu je bilo lakše pobijediti demokrate nego epidemiju koronavirusa.

Zbog pandemije, i ljubav treba voditi na distanci.

Neke članice očekuju da ih NATO zaštiti i od koronavirusa.

Pozdrav laktovima treba uvesti kao trajnu mjeru ljudskog uzajamnog poštovanja.

Visok mortalitet dobro dođe jedino mirovinskim fondovima.

Mate Ivandić

rođen je 1963. u Sinju. Po struci je elektrotehničar. Dugogodišnji je sportski djelatnik. Bavi se enigmatikom i satirom. Objavio knjigu aforizama *Globalno zatupljenje* (2002.). Autor je *Enigmatske povijesti sinjske alke* (2020.). Zastupljen u zbirci ljubavnih aforizama i rumunjskom izdanju hrvatskih aforizama iz 2013. Dosad objavio

više od 6.000 križaljki i enigmatskih uradaka, te više od 1.000 aforizama, epigrama i zagonetki. Živi i stvara u Brnazama kraj Sinja.

Mržnja je vodič koji nas vodi onamo kamo ne želimo ići.

Mostovima prijateljstva treba stalno pregledavati statiku.

Prašina je najveći neprijatelj knjige.

Božji oprost i ljudski grijeh su upravo proporcionalni.

Nema većeg poniženja od ljubavne milostinje.

Bolje je biti lažni netko, nego stvarni nitko.

Jedino govore što misle – oni što ne misle što govore.

Moljac ne gleda na marku i cijenu.

Za raj su spremni samo oni što prođu pakao.

Nije lisica mudra, već je kokoš glupa.

Mogu li znati kamo idu oni koji ne znaju odakle dolaze?

Ljubav je virus za koji nema lijeka.

Ljudi su toliko sebični da vole čak i svoje mane.

Lovorovi vijenci na rijetke glave pašu.

Ako želite biti sretni, samo se odrecite želja.

U žensko srce se gađa klečeći.

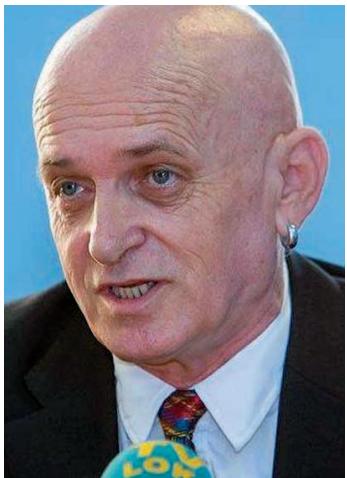
Onaj tko voli ono što radi, taj cijeli život ne radi ništa.

Život je za manjinu strašno jednostavan, a za većinu jednostavno strašan.

Zakon je isti za sve, samo ti svi nisu isti.

Najljepšim cvjetovima najprije otpadnu latice.

Koronavirus je veličanstveni odgovor prirode na ponašanje društva.

Danko Ivšinović

rođen je 1957. godine u Mrkonjić-Gradu, Bosna i Hercegovina. Srednju glazbenu školu završio u Banjaluci, a Glazbenu akademiju u Sarajevu. Piše poeziju, prozu, aforizme i epigrame. Objavio zbirke aforizama: *Mislim, dakle postim* (2000.), *Ja s jajima* (2004.), *Pametniji propušta* (2011.) i *Prevelani veslaju* (2017.). Zastupljen je u više zbornika i antologija aforizama, humora i satire. Dobitnik je domaćih i inozemnih nagrada i priznanja za poeziju, aforizme i epigrame. Prevoden je na rumunjski, makedonski i srpski jezik.

Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš otprašiti.

Demokracija je reći što i ne misliš.

Ljudska prava su kao trava. Ili se gaze, ili kose.

Istina stidljivo izlazi pred javnost, jer je gola.

Svatko se češe gdje ga svrbi, a očeše o što može.

Nije zlato sve što sja! Ono i šuška.

Vrag nikad ne spava, jer ga uvijek netko traži.

Kad nemam, nemam. A kad imam – plaćam račune.

Čitajući između redaka, izgubio sam kosu.

Bolje se hraniti i jednolično, nego jesti svašta.

Medicina napreduje. Bolujemo duže.

Koga napusti prijatelj, nije ga ni imao.

Pripadnici našeg *jet-seta* došli su iz komiteta!

Sa žlicom je zdravije, ali je s vilicom slade.

Svećenici su pastiri koji imaju i ovce i novce.

Nisu svi Hrvati od stoljeća sedmog. Evo moji su, recimo, od stoljeća osmog.

Noa je prvi kapetan duge plovidbe.

Bi li Arhimed otkrio zakon da se volio tuširati?

Voliš li Antu Starčevića nositi više u srcu, ili u novčaniku?

Nemam ja ništa protiv silikona, ali domaće je domaće.

San svake rečenice je postati aforizam.

Dobio sam gliste. Čim završi karantena, odoh u ribolov.

Ljerka Poštek Jelača

rodena je 1944. u Ivanić-Gradu. Piše haiku poeziju i aforizme. Književne rade objavljuje u časopisima te u regionalnim glasilima. Još uvijek priređuje svoju prvu zbirku aforizama. Živi u Ivanić-Gradu.

Čovjek se otkriva po pitanjima koja postavlja.

Da bi se oslobodio najmanje slabosti, čovjeku treba puno snage.

Da se uredimo izvana, treba nam nekoliko minuta, a iznutra – godine.

Dobar trač može nas oraspoložiti.

Godine su da se žive, a ne odbrojavaju.

I kulturni ljudi se nekulturno posvađaju.

Javnim prijevozom se rijetko voze javne osobe.

Kako moćnik jača, treba mu više tjelohranitelja.

Ljeto traje kratko, no vrućem danu nikad kraja.

Često su svi smrknuti – i s ove i s one strane šaltera.

Čovjek lakše preskoči fizičku od psihičke zapreke.

Misli možemo zatajiti, ali mišljenja nam izlete.

Nada je labav oslonac, ali pomaže.

Neki se druže da se potuže.

Nečiji plastični čamac vidio je više otoka od otočana.

Neprijatelj je stvoren, hajdemo se jače naoružati!

Netko pazi na ugled, a netko na izgled.

Od izuma kosilica, trava je postala neprijatelj broj jedan.

Netko se brine o zdravlju, a netko o bolesti.

Optimistu je jedino čokolada crna.

Pravda je toliko spora da su krivci prilično odmorni.

Političar ima odgovore na sva pitanja; jedino ne-ma rješenja.

Dražen Jergović

rođen je 1980. godine u Zagrebu, gdje živi i stvara. Opću gimnaziju završio je u Sisku, a dodiplomski stručni studij elektrotehnike na Tehničkom vеleučilištu u Zagrebu. Piše humoreske, aforizme, grafite, parole, epigrame, parodije, izvrnutice, priče, crtice, anegdote, eseje, kritike, pjesme i haiku poeziju. Objavio je humoristično-satiričku

zbirku *Rideamus* (2010.) i zbirku aforizama, grafita i parola *Ključ (ne)uspjeha* (2012.). Godine 2014. objavio je šaljivi roman za tinejdžere *Dnevnik vragolana*. Urednik je časopisa *Uh!Aha*.

Tko je s nama radio, nije dugo o(p)stao.

Umjesto ključa u ruke, dobili smo ključ u bravu.

Balkoni bez cvijeća, ljudi bez osmijeha.

Najprije obrve počupaju, da bi ih zatim crtale.

Umjetni nokti i prirodna inteligencija najčešće nemaju ništa zajedničko.

Aforizam kod nas nije popularan jer su ljudi lijeni razmišljati.

Umjesto da odgovornost preuzmem, mi je prebacimo na druge.

Došla su vremena kad je toaletni papir traženiji od novinskog.

Pojedincima neće teško pasti rad u rukavicama.
Imaju iskustva.

U školi teorija, oko škole praksa.

Dok je ambrozije, bit će i kihanja.

I previsoke su nam plaće – koliko radimo.

Problemi su tu da ih guramo pod tepih.

Najpovoljniji “crni petak” je ako mu se odupreš.

Oprez je majka svih propuštenih prilika.

Jedni nose, drugi podnose, a treći raznose.

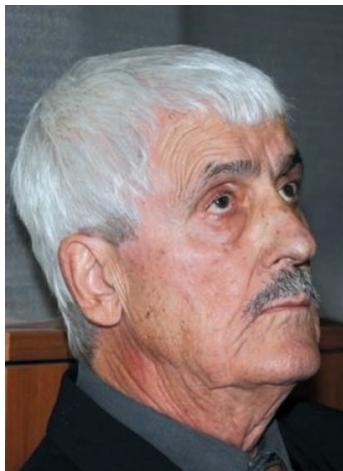
Neke bih propustio kroz šake, a neke ni na pješačkom prijelazu.

Stariji pričaju, mladi tipkaju, čita/piše malo tko.

Nekoć su samo nogometari boravili u karanteni.

Grupiranje zabranjeno, glupiranje dopušteno!

Nekad je život bio jeftin, a rad skup. Danas je obrnuto.

Mato Jerinić

rođen je 1939. godine u Trnovici. Osnovnu i učiteljsku školu završio je u Dubrovniku, a Filozofski fakultet u Zagrebu. Bio je ugledni dubrovački novinar, pjesnik, romanopisac i aforist. Jedan je od osnivača likovne kolonije u Trnovici, koja se održava dva desetljeća. Preminuo je u srpnju 2020. godine.

Koliko nam je toga narod predao – bez ijednog predavanja.

Svaki je okus trenutačan, osim okusa vlasti.

Kad zvijer dođe na vlast, najprije pode u hajku.

Tko prođe kroz sito i rešeto, lako ga je umijesiti.

Gdje nepismenost vlada – polupismenost caruje.

Što više upoznajem znane, sve više cijenim neznane junake.

Neki i za noćni život naplaćuju dnevnice.

Čim je otišao u mirovinu, počinuo je u miru Božjem.

Kad god se sruši nadgradnja, stradaju ljudi iz baze.

Ničega se besmrtni toliko ne boje kao smrti.

U miru se poznaju ratni profiteri.

U naše je vode pao obilje zaključaka.

Teško ćemo proživjeti još jedan pad životnog standarda.

I kraljevska kobra jede miševe.

Čovjek mijenja stranke, ali ćud ne.

Tko bliže oltaru, bolje čuje naputak za koju stračku listu glasati.

Raspričala se naša povijest, pa budućnost ne dolazi do riječi.

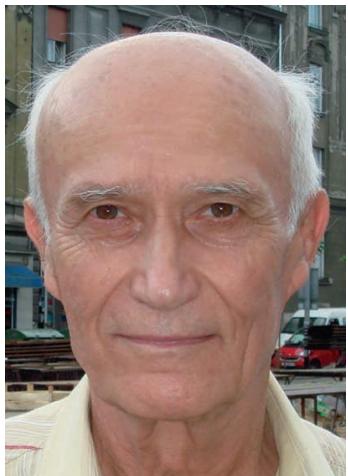
Predizborna obećanja – opijum za narod.

I tko radi – boji se gladi.

Psu bogata čovjeka ne zapinje kost u grlu.

Čovjekov okoliš treba zaštитiti od – čovjeka.

Ne dižite pjesnicima spomenike – čitajte njihova djela!

Ivan Jurić

rođen je 1930. u Buhovu, Široki Briješeg, Bosna i Hercegovina. Pisao je aforizme, epigrame, pripovijesti, romane i haiku poeziju. Objavio je šest knjiga aforizama. Radio je kao općinski službenik i neko vrijeme kao sudac. Objavio je pet zbirki aforizama. Živio je u Zagrebu, gdje je umro u travnju 2020. godine.

Tko uspije naći jednog čovjeka, neka za drugim
ne traga.

Dizao je prašinu i zaglibio.

Najbolje plješću oni dugih prstiju.

Za žabe je pjesma i u bari.

Što će nam običan novac, pokraj toliko zlatnih
medalja?

Da je čovjek postao od životinje, bio bi puno
bolji.

Jedino kad dobro spavam, znam da mi dobro ide.

Tko je na pogrešnom putu, najbolje je da zaluta.

I duša od čovjeka zna napraviti pakao.

Nema lude kuće bez svojih stanara.

Što oni više melju, to smo mi sve sitniji.

I prekriženih ruku može se napraviti dobar posao.

Da se možemo pokrenuti, ne bi nas stalno vozali.

Ima li išta teže okupiti od Hrvatskoga sabora?

Nema boljih birača od hrvatskih: oni nisu izbirljivi.

Puno je bolje biti posljednji među njima, nego prvi među nama.

Ljubav je čistoća postojanja.

Vino je najslađe onomu tko ga nema u kući.

Opijen uvijek više uveseljava druge nego samoga sebe.

Što se u vinu utopi, to brzo ispliva.

Kad ne bi bilo birača, nitko ne bi bio luđi od navijača.

Vlado Karakaš

rođen je 1961. u Podlapači kod Udbine. Gimnaziju je završio u Slavonskom Brodu, a strojarstvo diplomirao u Zagrebu. Od 1990. živi i radi u Orahovici. Još u srednjoj školi počeo je pisati aforizme i humorističko-satirične umotvorine. Objavio je dvije zbirke aforizama i uvršten je u više zbornika i antologija. Otkad je otkrio kvizove, prilično je zanemario pisanje, jer su kvizovi profitabilniji.

U Indiji su krave svete životinje. U Slavoniji su to, izgleda, volovi.

Slavonci se šale i na svoj račun, a ipak nikome ne ostaju dužni.

Imam predstavu o Slavoniji, ali je zabranjena.

Tapkanje u mjestu umnogome šteti slavonskoj poljoprivredi.

Slavoncima je tlo pod nogama čvrsto: mnogima se ne kopa.

Krenimo od nule koja se zove broj jedan.

Od stoljeća sedmog nismo daleko odmakli.

Izgleda da oni što govore kako zapinju iz petnih žila, imaju Ahilovu petu.

Gori nam pod nogama. Ništa zato, vatra je pod nadzorom.

Prodane duše žive rajske.

Na čelnim mjestima ima malo mesta za visoka čela.

Prepisivači iz škole i na poslu sve uspjehe pripisuju sebi.

Razgovarali bi i s crnim vragom – da se domognu raja.

Što je više nepismenih na vlasti, više važe nepisana pravila.

Oslobodili su ga u nedostatku dokaza. Uvijek je bio nedokazan.

Javno mnjenje dalo je negativnu ocjenu vlasti. Promijenite ga!

Živi u zabludi. Zablude je da živi.

Batina ima dva kraja. Vucibatinama nema kraja.

Dode mi da propadnem u zemlju, ali ona je već davno propala.

Ivan Katić

rođen je 1955. u Studencima, Banja Vrućica, Teslić, Bosna i Hercegovina. Završio je Filozofski fakultet u Zagrebu, gdje je radio u prosvjeti. Piše poeziju, aforizme i epigrame. Objavio je tri knjige aforizama: *Zidovi nam duše* (1999.), *I zrno pjeska osjeća ocean* (2017.) i *Svijet je naša slika i jedina prilika* (2018.). Od 1989. godine živi

i stvara u Lübecku u Njemačkoj.

Čitav život vapimo za svjetlom; za kraj nam zapale svijeću.

Na kraju se dogovore – svatko sa samim sobom.

U zemlji *El Dorado* i svinje se dobacuju biserima.

Ponekad je plod spoznaje tvrd orah.

Dok je ovakovog svijeta i vijeka, ništa se neće promijeniti.

Ljudima nesebično pomažemo i kad ih ispraćamo na drugi svijet.

Koliko nam dajete kruha, toliko i ljubavi imate za nas.

Ima li pobjednika koji ne bi ostavljao žrtve iza sebe?

Prvi ispaljeni metak je kao točka na priču o miru.

Nisu samo ranjivi; ljudi su i na smrt osuđeni.

Početak je jedan, a krajevima nema kraja.

Svi nosimo istu ljudskost, a opet nas nejednakosti dijele.

Nije ni lav zao, samo je gladan.

Rađamo se uvjetno, umiremo bezuvjetno.

U mržnji se saplićeš, u vjeri se razapinješ.

Snaga djela prelazi na one koji mu se dive.

Čitatelj je uspješan koliko vidi sebe u onome što čita.

Tko ne može sebe zauzdati, bolje mu je da se ne penje na konja.

Svoju narav ne ostavlja ni kad preuzima uloge drugih.

Usporite, sreća je na putu.

Elizabeth Suzana Kozina

rođena je 1966. godine u Splitu. Kad ju je babica ugledala, odmah ju je stavila na policu za aforistiku, ekonomistiku, poduzetnicu, humanitarku i missicu. Piše iz ludosti i zabave, i dobro joj ide – do kada ne zna. Diplomirala je na Ekonomskom fakultetu u Splitu. Spisateljica, inovatorica, poduzetnica

i humanitarna aktivistica. Objavila je zbirke misli i zapisa *Zato me niste razumjeli* (2017.) i *Blokiraj se sama* (2018.). Živi i stvara u Klisu kod Splita.

Najviše je junaka imovinskog rata.

Jedino na dlanu dobro živim.

Često sušim planove iz vode.

Ljudima obično pukne film, meni glumci.

Najbolnije progledaju slijepo zaljubljeni.

Najteži su prijelomi karaktera.

Nisam ja kako vitar puše. Ja sam vitar.

Od svih tableta za spavanje, najdraži mi je crveni negliže.

Od svih rubova najbolje poznajem rub suza.

Blago šumi, njoj djeca ne bježe.

I prazninu sam mu vidjela.

Jedino sam bila ulizica u krevetu.

Od svih kruna na svijetu dopala me samo zubna.

I treći brak ima prvu bračnu noć.

Vježbam li? Kako da ne. Svaki dan Kegelove vježbe.

Najviše mi je vrijeme govorilo: "Pusti me da prođem."

I žed za tobom mi se vidi.

Moj uspon je i spuštanje.

Jedino "žrtveni jarac" nije ukusan.

Pogodim i ja znak. Autom.

Sigurna sam u svoju nesigurnost.

Ne mogu s intelektualno nevinima.

Ljudi svašta vjeruju. Nema nevjernika.

Zorica Krznar-Blagec

rođena je 1936. u Gusakovcu kraj Marije Bistrice. Pjesme, haiku pjesme, lirske minijature, aforizme, epigrame i kratku prozu objavljuje od 1976. godine u časopisima, na radiju i u knjigama. Objavila je osam zbirki, od toga aforizme: *Vedra nota* (1984.), *Vedra nota II.* (1998.) i dopunjena *Vedra nota* (2006.). Živi i stvara u Velikoj Gorici.

Ako želiš majstor postati, trebaš zauvijek učenik ostati.

Cinik ti ponudi sjedalo u tramvaju – na zadnjoj stanici.

Neki upotrijebe jezik, a nisu uključili pamet.

Vic je ponekad tužna istina, a tako smiješna.

Hrvatska je mala zemlja velikih lopova.

Iz podzemlja izviru bistre vode, ali i mutni ljudi.

Dok savjest i svijest spavaju, nemoral dežura.

Kad uključiš razum, događa se sporazum.

Političari pred izbore puno pričaju, a malo kažu – i uglavnom lažu.

Uživaju sadašnjost, a narodu nude budućnost.

Virus korona u valovima stiže do trona.

Mnogi podliježu velikoj mani – postaju tableto-mani.

Korona više nije glavna na sceni; došao je potres da je zamijeni.

Ajme meni, trenutno je sve u koronavirusnoj sjeni.

Korona svijetom vlada, stanovništvo bez imuniteta strada.

Imunitet tko nema, od korone zaraza mu se spremi.

Koronavirus je mnoge događaje zasjenio i planove promijenio.

U moju zaštićenu zonu bez propusnice ne puštam koronu.

Vlada može pasti, ali ne i imunitet.

Ajme meni, ajme meni; toliko toga u virusovoj je sjeni.

Dragutin Lončar

rođen je 1950. u Oroslavju. Diplomirao 1974. na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Novinarsku karijeru započeo je 1973. u listu *Vjesnik*, a potom u tjedniku *Sedam dana*. Bio je član osnivačke redakcije *Danas* (1981.–1986.); radio je kao novinar i urednik u tjedniku *Arena*. Sredinom 1990-ih osnovao je Nakladničku kuću L. D. Baltazar i kao glavni urednik pokrenuo humoristično-satiričke časopise *Zagorski potepuh* (1996.–2002.) i *Potepuh* (2002.), *Stubički glasnik* (1995.) i *Oro list* (2002.), koji i danas redovito izlaze. Kraće je vrijeme bio urednik *Zagorskog lista* (2006.) i urednik tjednika sjeverozapadne Hrvatske *Regional* (2009.). Autor je nekoliko knjiga sportske tematike.

Kupujte hrvatsko! Još malo pa nestalo.

Obavijest našim ljudima u Irskoj: Ljubljanska banka opet posluje u Hrvatskoj.

Veliki broj političkih karijera začet je u tužilaštву; a tamo su i završili.

Važna obavijest poplavljenim Vrgorčanima: Država uvijek isplaćuje samo pet posto od štete.

Zar saborski zastupnici malo rade? Pa alkare i njihove konje hranimo cijelu godinu za samo jednu trku.

Stigli smo u besklasno društvo. Radnik bez posla i plaće nije klasa.

Sanader je obećao učiteljima šest posto na plaću. Ovjereno u Remetincu.

Što će nam borbeni avioni u ratu protiv korupcije, nepotizma i lopovluka svake vrste?

Uskok ima krticu. Šalje nedorečene podatke za optužnice koje onda padaju u vodu.

MOL ima sva dionička prava postaviti dvojezične natpise na benzinskim crpkama.

Dobili smo pravo postavljati umjetne otoke na Jadranu. Samo kamo ih staviti uz onih tisuću i dvjesto prirodnih?

Neki su za cijepljenje, ali samo u guzu.

Ako je bravac bio na čelu cijele države, zašto varilac ne bi mogao voditi pulsko brodogradilište?

U vrijeme korone vrijedi ona izreka: Otvorite crkve za dušu i *kleti* za tijelo!

Ako se čovjek danas uspije nasmijati, već je jednom nogom iskoracio iz korone.

Fabijan Lovrić

rođen je 1953. godine u Tuzli. Diplomirao novinarstvo u Beogradu, a u Zadru završio Visoku učiteljsku školu. Dobitnik je više književnih nagrada i priznanja. Član je Društva hrvatskih književnika, DHK HB i Društva hrvatskih haiku pjesnika. Objavljuje književne, stručne i znanstvene radeove u više listova i časopisa u zemlji i inozemstvu.

Do sada je objavio tridesetak knjiga poezije i proze. Radovi su mu prevodeni na desetak stranih jezika. Živi i radi kao učitelj u Kninu.

Ljepota je ženi teret – ako je ne zna nositi.

Bog je dao ženama da budu majke; nažalost, neke samo rađaju.

Iskrena majka uvijek sebe vidi kao žrtvu, a ne dijete koje je već postalo žrtvom.

Iako je dijete krivo, majka svim snagama nastoji krivnju uzeti za sebe.

Roditi – treba tjelesno zdravlje; odgojiti – treba zdrav duh.

Dok nekim majkama pišemo pjesme, o nekima šutimo.

I u nestašici hrane majčino mlijeko je mlijeko života.

Čim rodi, žena postaje majkom. Neke bi i nakon rođenja djeteta željele biti djevojke.

Odijelo ne čini čovjeka; haljina čini ženu.

Neke žene izrastu u heroine, neke u majke, a neke u guske.

Neke žene izrastu u heroine, a neke šmrču heroin.

Žena koja zna istinu o sebi, zna i o svojem mužu.

Najveći zgoditak u životu žene odabir je iskrenog muškarca.

Iskrena žena zna praštati.

Iskrenost i nevjera se mogu podnositi samo ako je brak svetinja.

Uči u povijest ne znači biti povjesno značajan.

U iskrenoj obitelji roditelji poneku tajnu odnesu u grob.

Majka je najbolja kraljica – ako je kraljica u obitelji.

Tonka Lovrić

rođena je 1954. u Ljubljani. Završila Pravni fakultet u Splitu. Piše poeziju, prozu, aforizme i bavi se slikarstvom. Imala je tridesetak samostalnih i osamdesetak skupnih izložbi. Objavila je četiri zbirke poezije i zbirke aforizma: *Aforizmi* (2000.), *Mrve mudrosti* (2008.), *Glas tišine* (2012.) i *Izlivena tinta* (2017.). Dobitnica je više međunarodnih priznanja za haiku poeziju. Živi i stvara u Splitu.

Kakav sretnik! Ne liči na oca.

Kad život postane cirkus, svejedno je tko je postavio šator.

Ljubavnik je uvijek na tajnom zadatku.

Moda je prešla put od smokvinog lista do tangi.

I ego se može napuhati.

Zaspao je brojeći tuđe ovce.

Uživala sam u jabuci, a crv u slobodi.

Kad vam povjeravaju tajnu, mora da postoji kvalka.

Ne sviram ništa, a ispadam iz takta.

Dok je gluposti, bit će i aforizama.

Otkad su zaštitili vuka, on je proširio jelovnik.

Nekada se brak sklapao na lijepo oči; danas na tajne račune.

Ne postoji kolektivna patnja. Svatko pati na svoj račun.

Aforist je poput frizera. Tko mu nađe, ošiša ga.

Bog je uvijek dostupan.

Nebo ne bira. Svi su dobrodošli.

Drvo lakše nosi plodove otkad je čovjek sišao s njega.

Kupio joj je stan, ali tkalački.

Mnogi prose za kruh, pa unovče za vino.

E, moj Columbo! Danas se nema što otkriti; sve je opljačkano.

U njemu je snaga bika i pamet kokoške.

U sve veći dvorcima niti jedne princeze.

Danica Majnarić

rođena je 1949. u Požeškoj Koprivnici kod Pleternice. Piše pjesme, aforizme, epigrame i bećarce. Objavila je knjigu aforizama i epigrama *Muka naša svagdašnja* (2018.) Priprema svoju drugu knjigu aforizama. Zastupljena je u nekoliko zbornika i antologija. Živi i stvara u Zagrebu.

Tko nema čim drugim, lupa glavom.

Kocka je bačena, i još uvijek je traže.

Toliko su pobožno lizali oltare, da su polizali i milodare.

Kad nam unište prošlost, nema nam povratka.

I u crkvama se počelo razvodnjavati – sve osim misnog vina.

Najprije te spale, pa se onda posipaju pepelom.

Broj stanovnika opada, broj političara raste.

Dok mu je sjekira upadala u med, mnogi su ostali bez glave.

Višeslojnima ne možeš oderati kožu.

Kod nas je sve lažno – osim lažnjaka.

Ptičji mozgovi sve razmatraju iz ptičje perspektive.

Vladajućima je jedina svrha – ne pasti s vrha.

Tekući problemi vesele jedino pijance.

Ne zakopavaj talent; ne znaš što će iznići.

Od njihovih oštrih rezova prilično smo otupjeli.

Dok se vjernici u klijeti mole, pastiri im se opijaju.

Oni koji su svakom loncu poklopac, moraju biti rastezljivi.

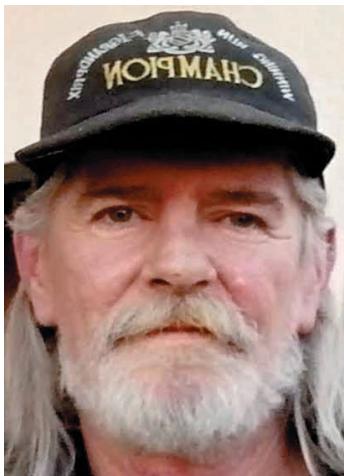
Naoštigli su se, pa sad tupe.

U našem stočnom fondu uglavnom prevladavaju ovce.

Odvajajte otpad, dok ga još ima.

Stožer bez maske samo je privid; njihove su maske višeslojne i višebojne.

Zbog potresa su svi na vrhu duboko potreseni.

Josip Margeta

rođen je 1957. godine u Poljicima po-kraj Imotskog, gdje i danas radi i živi. Objavio knjige: *Dode mi da odem*, aforizmi (Imotski, 1988. i 1989.), *U crvenoj jabuci crv*, aforizmi (Rijeka, 1992.), *I sam u snu sam san*, pjesme (Split, 1992., *Happygrami*, epigrami (Split, 1993.), *Male ideje i nikakvi narodi*, aforizmi (Poljica, 1998.), *Kući po-*

srćući, pjesme (Split, 1999.), *P. S. Pst!*, sabrani aforizmi (Split–Sarajevo, 2007.).

Zemljoradnici, laka vam hrvatska zemlja!

Tko poznaje zemlju, lakše se s njom miri.

Seljacima je, nakon svega, jedini spas u zemlji.

Kažu da je narod prepušten sâm sebi. Da bar jest!

Nisu oni strvinari, ali ne mogu odoljeti tuđoj nesreći.

Kako s njima na kraj? Ispočetka!

Kad god otkriju kakav spomenik, misle da su otkrili nešto novo.

Taj miljenik dvora i na engleskom bespjekorno
šuti.

U ovoj farsi ima i ozbiljnih glumaca.

Utješite me onim što vas veseli.

Ako nam ne platite, tek onda ćete platiti!

Iza nereda redovi; ispred redova neredi.

Nisam u tom filmu, ali proživljavam dramu.

Sjetna ova godina.

Jučer su nam prali mozak, danas peru novac;
sutra će prati ruke.

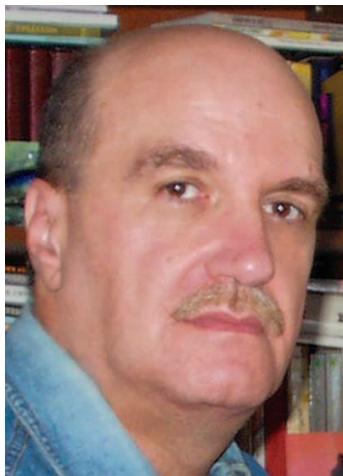
I vama se, uvaženi, dogodila misao?! Baš nemate
sreće!

Tko ste vi da oprštate, kad je ljudski griješiti?

Oni misle na svoju budućnost. Ukinuli su smrtnu
kaznu.

Lako se hvaliti ekološkom državom – kad uništiš
čitavu industriju.

Nije čudo da imamo toliko vitezova. Sve miriše
na srednji vijek.

Robert Marić

rođen je 1958. godine u Splitu. Objavio je dvanaest knjiga, među kojima i zbirku aforizama *Ateist sam, Bog mi je svjedok* (1997.). Uredio i priredio za tisak desetke knjiga. Pisao je kolumnu u *Slobodnoj Dalmaciji*, *Večernjem listu* i drugim tiskovinama. Uvršten u *Antologiju hrvatskog aforizma* i *Enciklopediju aforizama*. Član je Društva hrvatskih književnika i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika.

Srce mi je stalo, ali duša još kuca.

Sačuvajte nešto vedrine za crne dane.

Poznavao sam ga dok je još bio čovjek.

Ugledao sam mu pravo lice tek kad mi je okrenuo leđa.

Ne bojte se, to je samo strah!

Mudrost je kad te pljuju, a ti mirno čekaš da im se osuše grla.

To se ne može doživjeti, to se mora ispričati.

Moja domovina puna je obogaćenih sirovina.

Tek u nevolji vidiš kome si sve bio prijatelj.

Sve je kao u snu – čak ni političari nisu kao pravi.

To je osoba jakog dvostrukog morala.

Iznesite vaše mišljenje! Zar ne vidite da nam sметa!

Minuta šutnje zna potrajati godinama.

Sve što su potrošili, pošteno smo zaradili.

Kameleoni su tu pokraj nas. To svi znamo, ali ih ne vidimo.

Gdje su ona zlatna vremena kad su na ulicama bili samo neradnici?

Moj bi život bez mene bio besmislen.

Da se mene pita – samo bi se mene pitalo.

Narod je zadovoljan, sviđalo mu se to ili ne.

Ratni profiteri? Jesu li to oni što im se ne smiju spominjati imena?

Mir! Ne mogu nišaniti.

Damir Markulj

rođen je u Zagrebu, 1977. godine. Crta karikature, piše humoreske i ostale humoristične forme. Dosad mu je objavljena humoristična knjiga *PMS ili Prava Muška Spika* (2006.) te nekoliko humoreski u skupnim zbirkama. Voli glazbu i sport, bavi se dugoprugaškim trčanjem.

Smijanje je najbolji lijek, ali zna biti i zarazno.

Na praznike se prazne jedino police trgovina.

Na utakmici navijam, doma se derem.

Djevojko, video sam i bolje – kad sam bio mlađi.

Digitalizirana poljoprivreda – ima li što prirodnije od toga?

Mandat od četiri godine ima svoje dobre strane. Prođe.

Čitao je novine da dobije informacije. Dobio je dijagnozu.

Pogriješio je tisuću puta i uspio samo jednom. Zato je genijalac.

Influenceri utječu na ljude koji misle da misle.

Hrvatski jezik govorim, a stranima (se) služim.

Ni potres ne može zatresti administraciju.

Radi ono što voliš i nitko te neće voljeti.

Za neke je spas *lockdown*, za druge je to *knock-down*.

Čitam novine od kraja, tako ne moram znati kako je sve počelo.

Bez jezika nema ni naroda. Neke stvari su mi sad jasne.

Popio je svu pamet svijeta i ostao žedan.

Tko spava na novcu, vjerojatno je budan.

Tko dijeli novac, zna računati.

Ima i onih humorista koji su se smijali ničemu i postali nešto.

Sve svoje sa sobom nosim, i već mi je pun kufer svega.

Propisujući mjere, Stožer je prešao svaku mjeru.

Budi pozitivan, ja se ne usudim.

Stanislav Maroja

rođen je 1941. godine u Novigradu kod Zadra, gdje danas živi kao umirovljeni publicist i kulturni djelatnik. Završio je studij na Fakultetu političkih nauka u Zagrebu te filozofiju i psihologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Bio je dugogodišnji županijski i sindikalni povjerenik u Zadru te suradnik medija. Još uvijek roni školjke u Novogradskom moru.

U mirovini je počeo objavljivati aforizme. Ogranak Matice hrvatske u Zadru objavio mu je dvije zbirke: *Aforizmi* (2011.) i *Aforizmi 2* (2016.).

Uspravnim hodom se najbrže stiže u vodoravni položaj.

Ima ljudi koji ne zaslužuju samo jednom umrijeti.

Duševnost ne mora krasiti ljude bogate duhom.

Lijepa naša nikad nije bila naša.

Najteže se stavljaju pod nadzor požari koje potpaljuju usijane glave.

Mnoge dalmatinske svinje obožavaju dalmatinski pršut.

U crkvama u Hrvata nema crkvenih miševa.

Je li moguće da ćemo postati država u kojoj se neće imati što ukrasti?

I duhovni pastiri se mogu specijalizirati za mužnju stada.

Mnogi u Hrvatskoj u mlaćenju prazne slame pro-nalaze slamku spasa.

U stoku sitnog zuba ubrajaju se i oni koji zuba nemaju.

U gradnju novih spomenika trebalo bi uraćunavati i cijenu njihovog rušenja.

Profesionalno bavljenje politikom za svakog liječnika znači izdaju Hipokratove zakletve.

Jao si istini kad odjene stranačko ruho.

Što je sloboda pisanja veća, veće su i gluposti koje se objavljaju.

Najvatrenije pristalice kolaboracije su već kolabrirali.

Koronavirus je primorao našu vladu da dobro opere ruke.

Drago Maršić

rođen je 1956. godine u Prološcu. Gimnaziju je završio u Imotskom, a diplomirao je na Tehnološkom fakultetu u Splitu. Dugo godina objavljuje pjesme, haiku pjesme i aforizme u listovima i časopisima. Nagradivan na pjesničkim smotrama i natječajima. Objavio je tri knjige pjesama i zastupljen je u više zbornika poezije. Živi i radi u Splitu.

Opet nam mnogi kojima je mjesto iza brave –
nude ključeve u bolje sutra.

Najveća opasnost za narod su obrazovane budale.

Za mnoge akademski obrazovane građane nije problem ni ptičja gripa, ni kravlje ludilo, već – goveda pamet.

Nije se šaliti s onima koji lako pošašave.

Šaka jada najsukplje nas košta.

Kažu da je skrenuo s pameti, ali – možda je nije niti imao.

Popeo mi se na vrh glave. I još kuca da mu se otvori.

Gladnima kruha ne treba obećavati brda i doline.

Bio je optimist. I kad je umirao, ponavljao je:
Doći će mojih pet minuta.

Nekad sam imao više sreće nego pameti. Danas
ni jedno, ni drugo.

Opet me je vrijeme pregazilo – dok sam čekao
autobus koji kasni.

Kako si lijepa, Slobodo; još samo da mi te lopovi
ne ukradoše.

Nije se lako dozvati pameti, kad nemaš niti zrno
soli u glavi.

Sve je to tako kako je, zato što je malo toga tako
kako bi trebalo biti.

Za popravak demografske slike treba uzeti stvar
u ruke.

Nije bila tako složena situacija, ali žena je htjela
jednostavno riješiti problem.

Čim je uzela stvar u svoje ruke, shvatio sam oz-
biljnost trenutka.

Teško je staviti točku na ženine rečenice, ako
nemaš dobar uskličnik.

Aldo Matelić

rođen je 1949. u Labinu. Bavio se novinarstvom i književnim stvaralaštvom. Aforizme objavljivao u *Novom listu* i drugim glasilima. Objavio je zbirku aforizama *Modro nam se piše* (Labin, 1998.). Živi i stvara u Labinu.

Ne znaš koji je zatvor gori: onaj kad dođu po tebe, ili onaj kad neće od tebe.

Što ti je kulturan narod; ne može bez teatra!

Vrijedno rade da ti sve lijepo ogade.

Pletu, dok ti moždane vijuge ne zapletu.

Život čovjeka ohladi, pa su radikalni uglavnom mladi.

Nekad je bilo važno imati dva svjedoka, a danas je važno da nije bilo svjedoka.

Vol podupire svaki jaram.

Raznim se trikovima služe da obmana traje što duže.

Šaš raste u plitkoj vodi, a šašavi u plitkoj pameti.

Meni trebaju drva, a on mi pili živce.

Odlaze nam potkovani, ostaju nam buzdovani.

Najprije ovacije, pa lamentacije.

Gdje priroda zakaže, kozmetika se iskaže.

Najprije plijene pažnju, pa ostalo.

Kad on govor održi, malo tko budan izdrži.

Radi na daskama što životarenje znače.

Jedni žive poštено, a drugi dobro.

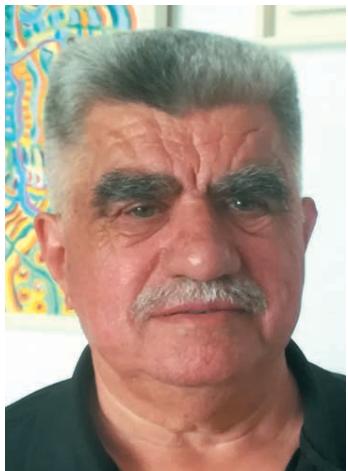
Kad sam video klaunove, znao sam da će biti cirkusa.

Kad se narod na laž nauči, istina mu kao provokacija zvuči.

Neka je i gore nego je bilo, glavno da nije kako je bilo!

Muž i žena su se šalili, a ispaо je netko s kim nema šale.

Kako da život uđe u tebe, kad si pun sebe?

Tomislav Mihanović

roden je 1947. u Splitu. Umirovljeni je pravnik. Objavio je šest zbirki aforizama, humora i satire: *Kruva i salama* (2007.), *Kruva i paštete* (2008.), *Kruva i pršuta* (2010.), *Kruva i masti* (2013.), *Kruva i vina* (2015.) i *Sedan-deset godina kruva i smija* (2017.).

Živi u Splitu, a uživa u ribolovu iz svojega plovila, zapisujući usput aforizme.

Jadni fikus! Iz pitara (lonca za cvijeće) presadili ga u politiku.

Brak će ti duže trajati, ako prije vjenčanja daš manje obećanja.

Dobio je Bogom dani posao, ali vrag mu nije dao mira...

Ključevi pravne države uvijek su iznutra.

Ako institucije ne rade svoj posao, očito je više posla nego institucija.

Između prepucavanja i propucavanja razlika je samo je li metak u cijevi.

Službe gonjenja ostale bez posla. Stoke je sve manje.

Puno sam toga u životu rješavao u hodu. Zato sad moram na operaciju kuka.

Produžavanjem Drugog svjetskog rata izbjegavamo Treći.

Niske strasti najbrže se razmnožavaju na visokim položajima.

Često nije zla namjera, nego manjak pameti.

Ja sam uvijek uz vladajuću elitu. Još mi je puno do penzije.

Prije sam bio tvrdoglavo krut, a sada sam umiljato mekan.

Neki kažu da je ovaj virus mačji kašalj. Pa što čekamo; cijepimo mačke!

Procijepljenost nam je mala, ali je zato rascijepljenost velika.

Društveno razdvajanje mi smo napravili davno prije dolaska koronavirusa.

Dolaskom koronavirusa naglo su ozdravili svi meteoropati.

Marinko Mijović

rođen je 1933. u Plavu u Crnoj Gori. Pola stoljeća piše aforizme. Do sada je objavio sedam zbirki: *Ako niste znali* (2008.), *Iz malog džepa* (2008.), *Bio je obilježen, zato mu na grobu nema obilježja* (2009.), *Pune torbe pretvorbe* (2012.), *Brod bez kormilara* (2012.), *Ne izludujte narod* (2014.), *Devizna slamarica* (2016.) i *Politički vjetrovi* (2020.). Živi u Puli i neprestano stvara nove aforizme.

Toliki je ateist, da su ga vragovi proglašili svecem.

Raskalašenost je višak kapitala i manjak morala.

Živi u izobilju, a štedi na sapunu.

Što mu vrijedi što ima svega – kad uskoro neće biti njega.

Tko nauči ići po ravnom, zapinje po neravnom.

Radije metlu u Europi, nego motiku u svojoj zemlji.

Rad je stvorio čovjeka, a država neradnika.

Tko je nesposoban da bude prijatelj, samom je sebi neprijatelj.

Govori engleski, da te i Kinezi razumiju!

Siromah bogat duhom nije siromah.

Država bez naroda je ledina.

Crkvena zvona nekog uspavljuju, a nekome ne daju da spava.

Sve su prodali; i državu bi, ali je nitko neće.

Od psovanja nevjernikâ, čuje li Bog vjernike?

Kad nemaš s kime podijeliti sreću, to je nesreća.

Pravi liječnik više liječi riječima, nego lijekovima.

Pamet izvozimo, diplome uvozimo.

Čovjek bez prijatelja samom je sebi neprijatelj.

Ljepota ne daje pravo na glupost.

Najtužnija je žalost žaliti samog sebe.

Dosta je toga otišlo k vragu, ali vrag ne želi otkriti pošiljatelja.

Grgo Mikulić

rođen je 1960. godine u Kočerinu, općina Široki Brijeg, Bosna i Hercegovina. Klasičnu gimnaziju pohađao u Širokom Brijegu. Diplomirao turizam na Ekonomskom fakultetu za turizam i vanjsku trgovinu u Dubrovniku. Pisanjem se bavi od studentskih dana. Objavio je proznu zbirku *Priče i legende iz Hercegovine I.*, zbirku pjesama *Plaćićci i iskrice*, te pričovjeku *Učitelj pravde*. Priprema *Priče i legende iz Hercegovine II*. Živi i stvara u Ljubuškom.

U životu se može kupiti sve, osim života.

Ljudi opijeni vlastitom veličinom trijezne se tek na samrti.

Smrt je nagrada samo kamikazama.

U očima pohlepna čovjeka i mrvice siromahova kruha izgledaju kao zlatno grumenje.

Čovjek će uraditi sve, samo da ne radi.

Zmija grize zubima, a žena jezikom.

Ako muž nije muško, onda to obično postane žena.

Političari koji misle da je narod stoka, jesu čobani.

Gavrilov princip je: metak u čelo.

Narod koji se srami svoje povijesti, imat će sramotnu budućnost.

Političari koji javno laju, uglavnom su dobro svezani.

Um caruje, a onaj tko ima oružje je – car.

Još nitko nije zažalio zato što je prešutio, a mnogi su zažalili zato što nisu.

Tko god previše ugada svojem tijelu, zahvalni će mu biti samo crvi.

Glavu ima svatko, osim onoga tko ne misli glavom.

Na svijetu ne postoji ništa što je nizašto.

Samo poslije samoubojstva ne može se početi sve ispočetka.

I na laži se ponekad može dobro zaraditi.

Okoliš ili život! – zaprijeti okolištarac.

Svi političari koji misle da je narod stoka jesu čobani.

Darko Mrkonjić

rođen je 1990. godine u Splitu. Po struci je elektrotehničar. Bavi se sportom, glazbom, čitanjem i pisanjem aforizama. U pripremi mu je prva zbirka aforizama, koja čeka bolja vremena.

Čovjek više voli biti u pravu, nego učiniti što je pravo.

Žali, Bože, one koji istinu traže u vinu.

Samo dobar čovjek u svemu vidi ono dobro.

Pametan gleda što drugi rade, a glup ono što govore.

Samo Božje obećanje može biti radovanje.

Na jeziku moral, a na srcu grabež.

Zbog ponosa dobio je po nosu.

Ni vjerom se ne valja zanositi.

Mislim, dakle: vjerujem u Boga.

Samo niski gledaju s visine.

I hrabrost može biti glupa.

Vjera nam slabi ako gledamo samo ono što nam Bog nije dao.

Neznanje ne znači i sramotu.

Budala je uvijek spremna pametnoga nazvati budalom.

Ni Krist nije bio pošteđen poteškoća.

Družim se s pametnjakovićem, dakle činim glupost.

Samo neznalica može tvrditi da je sveznalica.

Nema petlju onaj tko se voli u sve petljati.

Bog zna kad pomisliš na Njega.

Zna nam se svijjeti i ono što nam se ne bi smjelo.

Ateizam je zavjera, a ne vjera.

Pametnjaković će sve, samo ne ono pametno.

Veći su nam nevidljivi neprijatelji demoni, nego koronavirus.

Boris Nazansky

rođen je u Rijeci, 1953. godine. Diplomirani inženjer kemije, pisac i novinar. Školovao se u Varaždinu i Zagrebu. Živi i radi u Zagrebu i profesionalno se bavi enigmatikom. Glavni je urednik tjedne zagonetačke revije *Kvizorama*. Autor, među ostalim, zbirke zagonetaka *Stišići*, zbirke zagonetaka za djecu *A što je to?*, zbirki haikua

*Blijesci i slijeganja i Ubiranje zvijezda, slikovnica Pogodi, pogodi!; Uspavanke za pospanke i Što ću biti kad odrastem?, te zbirke pjesama i zagonetki za djecu *Listalica od papira*, koja je dobila nagradu za najbolju knjigu stihova za djecu. Za svoje haikue osvojio je devedesetak nagrada i priznanja u Hrvatskoj, Japanu i drugdje. Član je Društva hrvatskih književnika za djecu i mlade te Udruge hrvatskih aforista i humorista. Piše aforizme, epigrame i kratku prozu.*

Glasali ste za prazna obećanja, sad gledajte u prazne tanjure.

Najviši interesi nikad nisu na strani najnižih slojeva.

Hrvatska – zemlja za sva bremena.

U mauzolejima vlada grobna taština.

Kad udari mač o mač, mnogi udare u plač.

Punom parom – sve po starom!

Pogledajte naše političare: kao da izlaze iz reci-klažnih dvorišta.

Čuvajte okoliš – ne puštajte mozak na pašu!

Aforizmi su kao cvijeće: što je u zemlji više gnoja, oni su ljepši.

Okreću se prasci. Nastupilo je krmeno doba.

Fake news: U laži su kratke noge.

Sve nam bolje – ode.

Hrvatska – zemlja po vjeri čovjeka.

Izabrana je nova vlada. Očekuje se nova erupcija korupcije.

Hrvatska šutnja izravna je posljedica slobode govora.

Na naše velike devizne rezerve gledam s velikom rezervom.

Stupili su na dužnost. Vidjet ćemo kakva im je čizma.

Kod nas nema rasne netrpeljivosti; vlada razna netrpeljivost.

Iva Nuic

rođena je 1948. u Drinovcima u Hercegovini. Školovala se u Drinovcima i Mostaru. Objavila je tri zbirke pjesama i mnoštvo književnih i enigmatskih radova u različitim tiskovinama. Aforizmima je zastupljena u *Kristalnoj šestici 3* (Split, 1998.) i antologiji *Žensko pismo* (Beograd, 2018.). Radila je kao učiteljica razredne nastave u Drinovcima.

Ne veseli se kiselom osmijehu prijatelja.

Nemoj tugu stavljat na srce; baci je na kamen da je kiša ispere.

Nema boljeg čovjeka od neradnika; on sve zna.

Umirovlijenici okitili jelku praznim tanjurima.

Ne okrećem listove kalendara, u mirovini sam.

Srdačan pozdrav daje ti snagu.

Mrki pogled izražava mržnju.

Kad ugledaš bore na licu, pogledaj film svojeg života.

Ako uvrijediš nekoga, znaj da si uvrijedio sebe.

Sve imamo, a nemamo prijatelje.

Jezik je najprljavije sredstvo govora.

Bogatstvo i siromaštvo završavaju u grobu.

Čvrst stisak ruku često je sumnjiv.

Trava raste dok je zalijevaš, a čovjek dok čita.

Ukradi, pa odmaraj u zatvoru.

Ne laj kad ima dovoljno pasa.

Ptica leti dok ne slomi krilo. Kad ga slomi – mrak pred očima.

Ugledaj se na čovjeka, a ne na budalu.

Otvori dušu, pa će to i drugi učiniti.

U zagrljaju je najljepše, ali brzo prođe.

U očima svijetli istina.

Ako nemaš kome pružiti ruku, opali sebi pljusku.

Čuvaj se poljupca s lažnim osmijehom, jer dugo boli.

Mara Ožić-Bebek Imotica

rođena je 1947. u Lokvičićima kod Imotskog. Bavi se publicistikom i humorističkim stvaralaštvom. Surađuje s uredništvima mnogih listova i časopisa te radijskih postaja. Objavila šest knjiga, od čega tri humora i aforizama: *Marine Mrđalice* (2010.), *Sovin smiješak* (2017.) i *Nu, šta mi reče!* (2019.). Živi i stvara u Imotskom.

Ne boj se, nisi sam – dok imaš sudužnika.

Neki hrle k oltaru, drugi k portalu.

Lupila bih ja šakom o stol; da je bar – stilski!

Čisto sam podjetnjila, pa uz mirovinu očekujem i dječji dodatak.

Kažu: Sve je u glavi. Voljela bih da je bar polovica u džepu.

Što mi koristi slati mozak ne pašu, kad se svaki put vrati gladan?

Nema za me zime sve dok mi ovoliki pušu za vratom.

Da mogu, sama bih sebi dala nogu.

Ako nisi dao mito, ili ga nisi primio, znači nisi živio.

Od svih društvenih mreža najviše koristim – paukovu.

Ma koje zlatne godine? Odavna sam i srebro prodala.

Često se crvenim, no ipak me smatraju – zelenom.

Takve sam sreće: sve što mi je blisko, postaje sklisko.

Vjetar u kosi zazivlju i čelavci.

Nema više klasne borbe; sve je prvoklasno.

Manje su štete od tajfuna, nego od tajkuna.

Padaju maske; a mnogi su se pod njima dobro osjećali!

U doba korone svi smo se pomalo – laktali.

Kruto, tekuće i plinovito stanje mačji su kašalj prema – virusnom.

Ivan Pavković

rođen je 1928. u mjestu Seget Gornji kod Trogira. Bavio se književnim i publicističkim stvaralaštvom. Objavio je više knjiga poezije i proze, te zbirke aforizama: *Gorke jezgre* (1969.), *Silovanje Lijepe naše* (2017.), *Rečenice dovoljne sebi* (2017.), *Gnomika* (2018.), *Gorke jezgre* (prošireno izd., 2018.), *Prizemni vrhovnik* (2018.) i *Modna lira* (2019.). Živio je u Zagrebu. Umro je u rujnu 2020. godine.

Od svih bića na Zemlji jedino čovjek ima dovoljno vremena.

Pamet i ludilo mogu biti sustanari u jednoj glavi.

Starac ima onoliko iskustva koliko je imao mladosti.

Ovci je isto pojede li je vuk, ili čovjek.

Mala zadovoljstva pripremaju put velikim nesrećama.

Sve ljudsko može biti smiješno, čak i pogreb.

Lubanja pokazuje zube da se naruga, a ne da ugrize.

Budućnost je potpuno prazna; u njoj se još ništa nije dogodilo.

Pobjedu nad sobom ne treba shvaćati kao poraz.

Da su svi prsti na ruci jednaki, ruka bi bila manje spretna.

Smisao života? Sâm život.

Istinu svako uljepšavanje nagrđuje.

Mišljenje može biti lažno, ali osjećaji su uvijek istiniti.

Podnošljiva patnja prekaljuje, a nepodnošljiva uništava.

Nije dovoljno imati ruke; treba imati i krila.

Pravi put je tako uzak da mnoštvo njime ne može ići.

Vjetar voli kidati zastave.

U ljubavi i umjetnosti ima trenutaka koji se ne mogu ponoviti.

Tko ljubi sebe, ne zna koga ljubi.

Vlast treba uozbiljiti smijehom.

Hrvoje Marko Peruzović

rođen je 28. travnja 1971. u Zagrebu. Akademski slikar, grafičar, ilustrator, kipar, fotograf i pjesnik. U Splitu završio Školu primijenjenih umjetnosti i dizajn. Diplomirao na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, gdje i danas živi. Izlagao je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama. Dobitnik je

prve nagrade "Post scriptum" za književnost na društvenim mrežama, naklon čega mu je tiskana zbirka *Nekoga moramo voljeti (kako na webu, tako i na zemlji)*, Zagreb, 2017.

Pao mi je na pamet kamen sa srca.

Ostanite dogma.

Wuhanski proizvodi ozbiljno oštećuju vaše zdravlje.

Dobro je da se ne radi nedjeljom; treba se i virus malo odmoriti.

Ugradite mi više taj čip, pa da popijem kavu ko čovjek.

Zagreb je zahvatila bandemija. Zagrebu treba cri-jepivo.

Većinu vremena provodim unutar svoja četiri giga.

Sve su to petokoronaši.

Postat ću koronični alkoholičar.

Čuvajte se nečuvanja.

Treba ograničiti slobodu kretena.

Osam sati spavaće sobe, osam sati kuhinje, osam sati dnevnog boravka.

Koliko ljudi u svijetu godišnje umre od posljedica zarade?

Od gusaka ne vidim maglu.

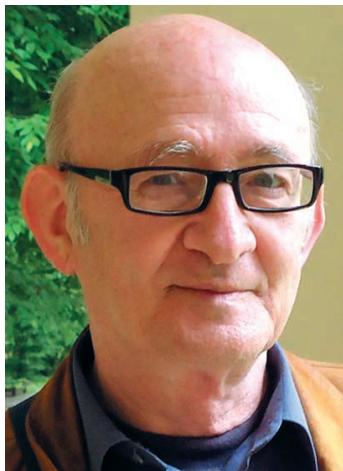
Vjera je nešto nevjerojatno.

Samo je prolaznost vječna.

Kad govorim o umjetnosti, najvažnija mi je sloboda izležavanja.

Slijedi cijepljenje online.

Samo neka ovo sve prođe, pa da umremo kao ljudi.

Živko Prodanović

rođen je 1945. u Zagrebu. Piše poeziju, prozu i aforizme. Objavio dva romana, četiri zbirke pjesama i dvije zbirke pripovjedaka. U brojnim zbornicima, časopisima i novinama objavio je više od pet tisuća aforizama. Uz druga književna priznanja, dobitnik je tridesetak međunarodnih nagrada i priznanja za aforizme. Član je Društva hrvatskih pisaca i Udruge hrvatskih aforista i humorista.

Bolje rat, nego pakt. Posvjedočili trgovci oružjem.

Daleko od očiju, daleko od pravomoćne presude.

Dobro je da autocenzura samo briše, a ne tuče.

I besplatne gozbe netko plaća.

Imam dokaz da je taj političar korumpiran, ali ne želim svađu u familiji.

Bez alata nema zanata, reče makro i nabavi novu djevojku.

Kad čeljad nije bijesna, ni domovina nije tjesna.

Povukao se u sebe. I tu zatekao pravi rusvaj.

Izgubio je vlast nad sobom. Pa je nastupilo bezvlašće.

Liječnik me je temeljito pregledao. Do posljednje kune.

Nekada sam imao ličnu kartu, pa osobnu iskaznicu, a onda su mi ukrali identitet.

Nismo ga htjeli spašavati. Neka se utopi u tim svojim milijunima.

Pristojnost je kronični manjak prostakluka.

Samo krvnikove greške ništa ne može ispraviti.

Sapienti sat (Pametnome dosta), rekoše Latini. Ako je u čvrstoj valuti, reče hrvatsko pravosuđe.

Sine, moraš još puno učiti da bi jednog dana bio nezaposleni intelektualac koji kritizira vlast.

Snovi i mašta ljepši su dio stvarnosti.

Stavio sam mozak u karantenu. Potucao se po sumnjivim razgovorima.

Sudbina kockara je velika kocka.

U vezi s tom vezom može se reći da nije bez veze.

Ladislav Radek

rođen je 1939. u Mihovljanu kod Čakovca. U mladosti se bavio glazbom. Piše poeziju, aforizme (radekizme) i druge humorističke rade. Objavio šest knjiga poezije i šest knjiga humora i aforizama. Nagradivan je za aforističko i humorističko stvaralaštvo. Član je Društva hrvatskih književnika. Živi i stvara u Šenkovcu.

Naši korijeni uništavaju se tuđim sjemenom.

Domoljublje se samo u sretnom domu rađa.

I najveća mudrost može se u jezgru aforizma zbiti.

Kad se mase zapale, krv uzavri.

Svi ludaci ne završavaju u ludnici.

I mi konja za trku imamo, samo je loše potkovani.

I u samopouzdanju dobro je u pričuvi imati uzde.

Za mnoge naše ljude sunce izlazi na Zapadu.

Da bi nešto važno otkrili, špijuni se moraju skrivati.

Ljubav je najnježnija riječ koja ima najveću moć.

Bezvrijedan je mir koji se u grobu traži.

Od pamтивјека правда у праву узалуд тражи лијека.

I сама вјера се квари кад постane дрžавном.

Čovјek без икакве вјере радо отвара врата – празновјерју.

Дрžава је толико моћна, колико могу издржати плећа народа.

Što је живот тешки, потрага за срећом је сладка.

Одрасла глупост лако прелази у лудост.

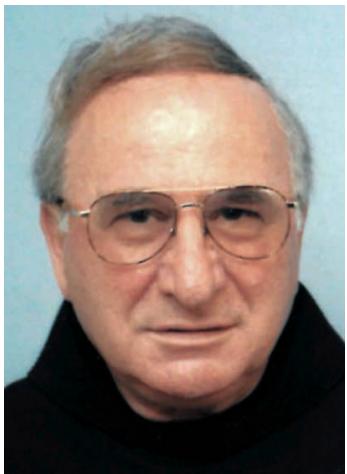
Кад нада доzријева, срце се већ хлади.

Само у очима првих великана – мали човјек није мален.

За истину вља и робовати – до нјезина излaska на svjetlo.

Само смрт zalupi вrata bez odgovornosti.

У политици jedni vitlaju prašinu, a drugi je usisavaju.

Stanko Radić

rođen je 1924. u Baškoj Vodi. Školovalo se u rodnom mjestu, na Hvaru, u Sinju i u Zagrebu. Završio je teologiju na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Službovao je kao svećenik franjevac u Baškoj Vodi, Zagrebu, Prološcu, Gradcu, Bristu i Splitu, gdje je i umro u prosincu 2020. Objavio je zbirku aforizama *Školjkini seri* (Split, 2011.). Posljednjih godina života objavljivao je aforizme u časopisu *Marija*.

Nema protokola za susret s Bogom, a ipak je to susret na – najvišoj razini.

Kad se srcem gleda, puno se bolje vidi.

Ateisti, gdje je dosljednost: ispod mrtve prirode potpisani autor, a ispod žive prirode – potpisani – nitko?

Vrtiš li se isključivo sâm oko sebe, slijedi – ne-svjestica.

Dok Bog dariva, dotle bogovi kradu.

Što je više Boga u čovjeku, to je više čovjeka u čovjeku.

Bližnji se ne mogu birati kao što se biraju prijatelji, jer bližnji – to su svi!

Darivanje s ljubavlju ne osiromašuje čovjeka.

Vidiš li oko sebe samo crnilo, upali – vlastitu svjetiljku.

Tko traži đavla, naći će ga sasvim blizu sebe.

Ljubav je pravilo koje ne poznaje – iznimku.

Mnogi su elegantno obučeni, jer su drugi – svučeni.

Čim duhovnici postanu činovnici, uzrok su – novčanici.

Sve je više putova koji vode – nikamo.

Bog, u susretu s obraćenicima, postane – zaboravljiv.

Nema počivanja u miru, ako to nije – Božji mir.

Avanturisti ne nalaze Boga, to supijeva samo tragačima.

Način života je govor koji se čuje – očima.

Borba sa smrću uvijek je neravnopravna.

Daniel Radočaj

rođen je 1979. godine u Puli, gdje i živi. Svojim radovima zastupljen je u četrdesetak književno-kulturoloških publikacija. Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika i splitske Udruge za promicanje eksperimentalne umjetnosti DADAnti. Dosad je objavio zbirku pjesama i šest knjiga kratkih priča.

U hrvatskoj demokraciji riječ naroda ima ozbiljnu govornu manu.

Rasizam – to je ono kad kupiš rasnog psa, umjesto da udomiš ponuđenog besplatnog mješanca.

Muškarci koji ženama obećavaju skinuti previše zvijezda, obično dođu samo do gaćica.

Moj je brak propao kad sam posao počeo donositi kući – uhvatila me žena u krevetu s tajnicom.

Ako si mrva soli, i zrno riže ti izgleda veliko.

S mudrima mudro, s glupima oprezno.

Ironično, sa svoje žene najradije poželim svući ono što joj najbolje stoji.

Facebook je najsličniji Zidu plača; nesretniji ga češće pohode.

Za ženu se muškarac uvijek mora boriti. Bilo kad je želi zadržati, bilo kad je želi otjerati.

U današnjih je žena posve prirodno izgledati posve neprirodno.

Sve je više ljudi koji se smatraju rječitim, a sve manje onih koji znaju što znači elokventnost.

Koliko je drugačijih, isti su u manjini.

Ako želite da vam žene služe, zaredite se. Ako želite da vam žene naređuju, oženite se.

Nekada sam pokušavao promijeniti svijet, a danas se jedva natjeram promijeniti čarape.

Samo bivše ljubavi traju zauvijek.

Slobodno pušite, život se sastoji od loših navika.

Bog sve vidi, *Google* sve zna.

Ironično, grah se najmanje jede ljeti, kad su prozori otvoreni.

U dubini ljudske gluposti najčešće me utopi plitkost.

Đurđica Ramqaj

rođena je u Virju 1947. godine. Umirovljena anglistica; pjesnikinja, prozistica, prevoditeljica i aforistica. Objavila je trilogiju na kajkavskom podravskom govoru *Virovski spomenar* (2019.). U pripremi joj je pet knjiga pjesama i proze. Članica književnih udružuga i društava. Članica predsjedništva Udruge pisaca "August Šenoa". Živi,

stvara i sanja u Zagrebu.

Ne gledaj u budućnost; gledaj ispred sebe da ne padneš.

U mnoštvu ljudi čovjek stoji sâm.

Tko visoko leti, pada u fotelju.

Mozak i srce teško donose odluke – zbog ljubomore.

I pijancu se razbije boca kad padne o tlo.

Pokvareni sat dva puta u jednom danu pokazuje točno vrijeme.

Zlatni Zub u zubalu kvari prosjek ostalim zubima.

Svi za jednoga, jedan samo za sebe.

Čovjek je onoliko bolestan koliko ima svojih tajni.

Auto čini čovjeka.

Činiš li zlo, to se pamti. Činiš li dobro, to se zaboravlja.

Ako te volim, to ne znači da te i ne mrzim!

Jedan ludak poremeti čitav svijet.

Što je kamen spoticanja? Kad se spotakneš o kamen.

Sad ili nikad? Pitanje je sad, a odgovor nikad!

I vukodlak mijenja dlaku, a ne samo vuk.

Ne kititi se tuđim perjem, nego pljačkom tuđe imovine.

Ako si očajan, ne znači da si i bezosjećajan.

Bolje se osjeća vrabac u ruci, nego pečena kokoš na tanjuru.

Ako ne znaš kamo ideš, vjerojatno ćeš se izgubiti.

Volovi se vežu za rogove, a ljudi za mobitele.

Milan Rupčić

rođen je u Vrbovljanim kod Okučana 1948. godine. Djetinjstvo i mladost proživio je u ličkoj Rastoci kod Smiljana. Diplomirao je organizaciju rada i politologiju. Objavio je deset knjiga pjesama, pripovijetki, haiku i limerik pjesama, zbirku pjesama i aforizama *Krugovi na površini* (2019.), zbirku aforizama *Gluho doba* (2020.) te zbir-

ku bećaraca *Bećarim se... što mi mogu* (2020.). Živi i stvara u Zagrebu.

Suvremeni političari zazivaju duhove prošlosti.

Magla ima kupaca i kad je besparica.

Prodavači magle imaju sigurnu budućnost – uz
toliko gusaka.

Posao s maglom ne traži ulaganja.

Politika i magla – organski protkane.

Obećavao narodu maglu – pa odmaglio.

Aforisti, vrijeme je; nije aorist.

Za mekane aforizme uvijek je vrijeme previše
tvrdo.

Aforisti, gruba su desetljeća! Ne gubite niti sekunde.

Vrijeme i ja se razišli. Ono sve brže, ja sporiji.

Neki danas vraćaju sat u prošlost.

Našu budućnost osvjetjavaju zrake prošlosti.

Grade budućnost, na temeljima prošlosti.

Mrze politiku – i ushićeno se kandidiraju na izborima.

Snovi nisu opasni, dok se snivaju.

Mekani aforizam, kao kuhanо jaje – prolije se.

Za loše vijesti nismo dobro raspoloženi.

Od humora ne možeš živjeti; možeš samo umrijeti nasmiješen.

Prijašnje rukovanje je sada *laktovanje*. Laktašenje je po starom.

Pastiri sve deblji, stado sve mršavije.

Nekada je dobro ako zakasniš. Još bolje ako i ne dođeš.

Josip Salajster

rođen je u Bjelovaru 1978. godine. Diplomirani je teolog. Oženjen je i otac troje djece. Piše pjesme, prozu i aforizme. Živi i stvara u Virovitici.

Jedni me krive, drugi me ravnaju.

Prodana je duša uvijek jeftina.

Dobrom aforizmu i na karminama čuvaju mjesto.

Otac cinizma je trinaesto prase.

Povijest svijeta je kula od kleveta.

Nakon šesnaest Očenaša sve sam si oprostio.

Ne gurajte slonove pod tepih!

Tražio se sve dok se nije izgubio.

Najopasnije su poruke skrivene u bjeline između redova.

Oštrica noža najjači je vjetar u leđa.

Ogovarajući, sva se preznojila.

Od svih svojih igračaka najviše je voljela plastičnog – kirurga.

Nemamo izbora; moramo na izbore.

Kao lovac najuspješnije je hvatao maglu.

Je li sjekira koja ti je upala u med ona ista kojom su jučer sjekli glave?

Ako je u vinu istina, moj susjed je među najiskrenijima.

I grobno mjesto mu je bilo pod hipotekom, pa su ga posthumno deložirali.

Nekada su oni koji su pobirali vrhnje znali kako krava izgleda.

Koliki mjesto pod suncem traže noću.

Uvijek je velikodušno davao – petama vjetra.

Zapad je najbolja obmana.

Klevetom po duši.

Narodu krešu plaće, a sebi vatru za roštilj.

Zoran Salamunović

rođen je 1954. godine u Splitu. Objavio je tri zbirke aforizama: *Jedan od nas dvojice* (2015.), *Drugi od nas dvojice* (2018.) i *Nas dva* (2019.). Živi i stvara u Postirama na Braču.

Između korice kruha i korice knjige, “gladni” izaberu knjigu.

Pismenost je nepotrebna – za čitanje između redaka.

Pisanjem aforizama jedino možemo krepati – od smijeha.

Dok sam gledao, nisam video. Sada kad vidim, više ne gledam.

Došao je sa Zapada – istočni grijeh.

Jedni su orijentirani lijevo, drugi desno, treći po kompasu.

Radi kao crnac, piće kao Zagorac, troši kao Bračanin.

I živjet ko pas bolje je nego umrijet ko magarac.

Slonovi napnu uši na opasnost, ljudi na tračeve.

Pohranjena je u plavoj kuverti – Hipokratova zakletva.

Održavam život na aparatima – pokera.

Koza se drži za rogove, ljudi za riječ, pijanac za ogradu.

Jesmo Božje stado, ali ne moramo biti ovce.

U raju je sigurno lijepo – jer nema gužve.

Blaženi siromasi duhom, jer je njihovo carstvo – novca.

Dok sam slušao srce, nisam čuo mozak.

Bog nam je dao život, Sotona životarenje.

Političar bez laži – kao žaba bez vode.

Meni je odzvonilo – podne.

Svaki pad je početak – dizanja.

Dobro se dobrim vraća. Zlo dvostruko.

Ante Spajić

rođen 1955. u Blacima, u zaledu Solina. Osnovnu školu završio u Solinu, a srednju ekonomsku i Ekonomski fakultet u Splitu. Objavio je zbirku pjesama, aforizama i epigrama *Pored Jadra izvor nepresušni* (2020.), a već mu je u pripremi nova. Umirovljenik je i živi u Solinu.

Ako se *gejevi* ne mogu razmnožavati, zašto ih je svakim danom sve više?

Kad žena govori, ti šuti; a kada ona šuti, ne prekidaj je.

Um me nosi, a noge zanose.

Ne uzimajte ništa zdravo za gotovo, jer danas gotovo ništa više nije zdravo.

Mramorna ploča je najgori krov nad glavom.

Sve u svoje vrijeme, a zlo uvijek u nevrijeme.

Najgore je kad male tajne postanu velike istine.

Prodane duše su kupljene za siću.

Da je reda, ne bi krali svi odreda.

Psi sve više laju na vlastite gazde. Vide da su i oni lopovi.

Jednima je život borba, a drugima berba.

Što je bilo svačije i ničije, sada je postalo nečije.

Bolje da sâm nosiš svoj križ, nego da ti ga drugi nose.

Možemo ostati i bez naroda, ali bez vlasti sigurno nećemo.

Tko ljubi, ne dangubi.

Dok su jedni za dom spremni, drugi se spremaju preko granice.

Ako izgubiš pamet, male koristi onome tko je nađe.

Bogu se klanjaj, od vraka sklanjaj.

Kad te nema, prijatelju, kao da mi neki vrag fali.

Nacionalni stožer je spasio Hrvate od umiranja, ali ne i od izumiranja.

Nismo mogli vjerovati da je život maskenbal.

Tomislav Supek

rođen je 1939. godine u Iloku. Školovao se na Ekonomskom i Filozofskom fakultetu u Zagrebu te Pitman Collegeu u Londonu. Humorom i satirom bavi se od studentskih dana. Objavio je desetak knjiga aforizama i humorističkih radova. Aforizme i humor objavljuje u listovima i časopisima u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je više

književnih nagrada i priznanja za humor i aforističko stvaralaštvo.
Živi i stvara u Zagrebu.

Od koronavirusa najbolje se oporavlja Mirovinski fond.

Hrvatski pošten lopov uredno plaća stranačku članarinu i redovito ide u crkvu.

Naš gospodarski zaokret je vraćanje nazad.

Mjere samoizolacije odobrava Ministarstvo demografije.

Zakon o mitu i korupciji nije dobio saborsku većinu.

Propao je pokušaj ministra financija da proračun stavi u karantenu.

S ovom cijenom struje ne očekujte svjetlu budućnost.

Uspjesi čuvenog odvjetnika popločani su rupama u zakonu.

Naš zdravstveni sustav je već odavno na respiratoru.

Govori se o nedostacima političara. Glupost! Njima ništa ne nedostaje.

Već trideset godina imamo recept za bolju Hrvatsku. No, ne podižemo lijek.

Uspješan dijalog vodim sam sa sobom.

Je li bolje pogoditi metu, a promašiti cilj, ili obrnuto?

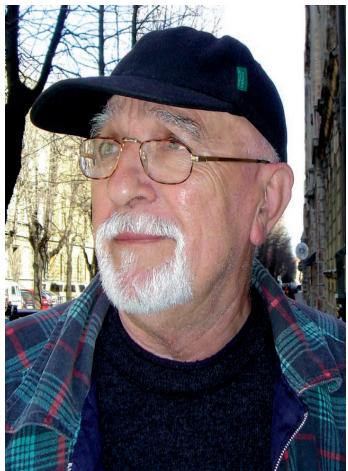
Rodila repa. No, na njivi ostao samo miš.

Aforizam je roman bez suvišnih rečenica.

U naše poštene izbore, osim mrtvih glasača, uključio se i koronavirus.

Ako je sve u Božjim rukama, kako Stožer nadzire pranje ruku?

U potrazi za virusom – svi na izbore.

Mate Sušac

rođen je u Čitluku, Brotnjo u Zapadnoj Hercegovini, 1938. godine. Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zadru. Predavao je hrvatski jezik i književnost, uglavnom u Zadru. Dosad je objavio devet knjiga poezije i proze te zbirku aforizama *Život taj humorni*, (Zagreb, 2006.) Živi u Sesvetskim Selima kraj Zagreba.

Do modernih vremena pila se samo živa voda.
Danas uživamo vodu u prahu.

Odlazim iz većine, jer nas je u manjini više.

Sve dok je malih budala, bit će velikih nevolja.

Hura, uvoz manjina nam ponešto teže ide. Izvoz
većine lakše i brže teče.

Da bi se letjelo i doletjelo, treba imati desno i
lijevo krilo. Naše antife imaju samo lijevo, pa se
vrte, vrte u krugu...

Ovdje nema cenzure. Hajde, ako se usuđuješ,
dokaži!

Čim čuje riječ kultura, odmah se hvata za rupu
u proračunu.

Novine bi se prodavale bolje i brže samo da im je papir barem malo – higijenskiji.

Moda je naljepnica za lošu robu.

Vajnom našem susjedu krepala kobila. On sve jedno još čuči na sedlu i mamuzâ.

Opaka vrsta zločinaca je ona koja ubija nevine. Još opakija je ona koja na slamku piye krv nevinih.

Kad našem medi žlica upadne u med, on na bez brižni zimski san odmah žuri u Švicarsku.

Ni slučajno ga ne pozdravi sa: Zdravo, uhljebe... Nakloni se i prozbori: Bravo, genije!

Očajno je gledati kako mušičavi magarci vuku dragocjenu staklariju.

Umjesto obećanog kukurikanja, Hrvatskom se prolama kvocanje.

Da sam se još malo savio, glava bi mi završila u pijesku.

U nekim vremenima nadahnuća su stizala duhom, danas – kruhom.

Neće u povijest književnosti kao dubok, ali će u Guinnesovu knjigu kao plitak.

Jelena Šipec

rođena je 1959. u Osijeku. Objavila je zbirku pjesama, a u pripremi joj je knjiga aforizama. Živi i stvara u Brisbaneu u Australiji.

Stišaj ljubomoru, pojačaj ljubav.

Toliko se smijem – da plačem.

Uzvišeni su uvijek maleni.

Ne dotiči moje bore, to je dugogodišnja zbirka.

Ono što ne poznaješ, ima rogove.

Neki su djeca, a neki su podjetinjili.

I golub nas obraduje, ako ga pravilno pustimo.

Klimatske promjene klimaju.

Slobodan duh ne trpi kaveze.

Svi zalasci nisu sunčani, niti svi zalisci čelavi.

Na mojem jastuku samoće san je luksuz.

Kad seljačina postane šef, snobizam cvjeta.

Zvijer je lako zapaziti, za razliku od gnjide.

Neki putom, neki stranputicom.

Pas laje, ljudi olajavaju.

Bijeg od sebe je bijeg od svoje sjene.

Neprestano kasnimo, a prije vremena umiremo.

Ako već signaliziraš, bolje palac nego srednjak.

Ne možeš niže – ako si na dnu.

Neki vrijedno kopaju, a neki ruju.

Ostao bez dah – i preminuo.

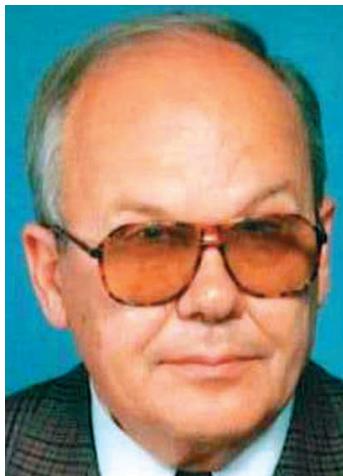
Satirom satiremo satrte.

Kad godine kraljuju, uzbuđenja posrću.

Pitaj, možda dobiješ; makar po nosu.

Rekla sam kilogramima dosta, ali ni da čuju.

U špricer života umutili koronu.

Luka Tomić

rođen je 1933. godine u Radišićima kod Ljubuškoga, Bosna i Hercegovina. Doktor je ekonomskih znanosti. Od šezdesetih godina prošlog stoljeća živi u Makarskoj. Devedesetih godina bavio se i politikom (bio je predsjednik Skupštine Splitsko-dalmatinske županije). Objavio je osamnaest knjiga aforizama, epigrama, haikua i političkih zapisnika.

Niti možeš sve što hoćeš, niti smiješ sve što možeš.

On živi u velegradu, a malograđanin u njemu.

Škakljiva pitanja nisu smiješna.

Čim dužnosnik postane nezanimljiv, treba ga zamijeniti.

Nesposoban dobro radi svoj posao samo kad ne radi ništa.

Svi glume da ne glume.

Čim poželiš biti Bog, već si vrag.

Ako promijenite sebe, nećete trebati mijenjati druge.

Pesimist može biti sretan samo kad nije u pravu.

Missice više nisu od krvi i mesa, nego od kože i kostiju.

Kud narcizam okom, tud nacizam skokom.

Bolje prođu nepismeni, nego pročitani.

I mućak je na prvi pogled jaje.

Pasji je lavež mačji kašalj za karavane koje prolaze.

Od aforista se očekuje neočekivano.

Samo nas potkovani mogu izvući iz gliba.

Ljubi bližnjega: brani ga od sebe samoga!

Agresor vraća udarac koji nije dobio.

Junaka kralji uspravan, a mudraca ispravan stav.

Živimo u najljepšoj zemlji na svijetu; nemamo drugog izbora.

Više se troši na razvojačene starčiće nego na unovačene mladiće.

S tečajem u stečaj.

Zlatko Tomic

rođen je 1954. godine u Splitu. Objavio je deset romana, zbirku pjesama te dvije zbirke aforizama: *Od Aspalathosa do Splita* (2003.) i *Odlomljene riječi* (2017.). U pripremi mu je još nekoliko zbirki aforizama. Bavi se maratonskim trčanjem i prati sportska zbiranja. Živi i stvara u Splitu.

Uvijek te se sjetim, jer te nikad nisam zapamtilo.

Život mi zagorčava prostatu.

Ako vam korona pokuca na vrata, napravite se Englez, pa upitajte: "Vi Rus?"

Dobili smo rat. Dobit ćemo i mir.

Što se turizma tiče, pun mi je kufer onih kojima je kufer uvijek prazan.

Loše se udala. A život ju je zaprosio.

Zaljubljeni preko ušiju rano ogluše.

Vatikan ima Svetu Stolicu, a Hrvatska ima Svetu Fotelju.

Braća su za bratstvo, ali onda dođu jedinci koji su za jedinstvo.

Imali smo i mi prethodnicu – Hrvate od stoljeća petog.

Što god da kažem, ona me nadglosa svojom šutnjom

Nemojte me ništa pitati, od svega ču vas odgovoriti.

Kakva su danas vremena, poštenje se jedino može steći na nepošten način.

Ne poznam nijednog pravog uhodu. Svi su motorizirani.

Ja nisam odavde, ali sam dovde.

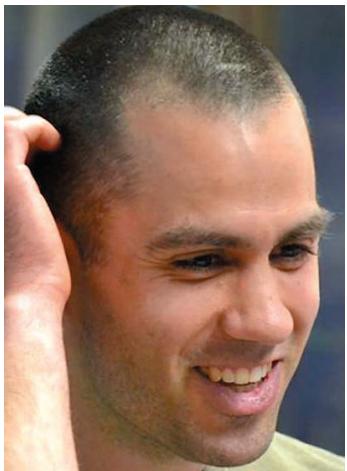
Pojeo ga mrak u pol bijela dana.

U laži su kratke mnoge.

Od sada ćemo graditi spomenike samo u našoj prirodnoj veličini.

Činimo sve što možemo. Ono što ne možemo – pričinjavamo.

Samo su prosjaci zadovoljni ako im ne ide od ruke.

Denis Vidović

rođen je 1988. godine u Sisku. Piše priče, pjesme, haiku, aforizme, recepte, kolumnе, putopise te izrađuje plakate kojima komentira svoju svakodnevnicu. Objavljuje na internetskim portalima: Lola, Kvaka, PS-portal, ZG-kult; u književnim časopisima: *Alternator*, *Riječi*, *Književne vertikale*, *Uh!Aha*; te u zbornicima *Aforizmi i aforističari 17* i *Dok vlakovi prolaze*. Član je sisačke poetske tribine "Zalogaj poezije", kojoj je i nadjenuo ime. Objavio je zbirku aforizama *Podilaženje lijenosti* i roman *Normalni ljudi*.

Nesreća i teoretičar zavjere nikad ne dolaze sami.

Kod djevojke uvijek prvo uočim srce. Zapravo, cijelo to područje.

Najteže prihvaćamo da nam je dobro.

Na trideset stupnjeva svaka je fotografija vruća.

Ne odustajte čak ni kad vam je najlakše.

Ako zube operete u ponoć, oprali ste ih ujutro i navečer istodobno.

Sloboda koja ugrožava druge, daje si previše slobode.

U mojoj spavaćoj sobi nikad nije monotono. Ne-prestano mijenjam posteljinu različitih boja.

Više prašine podignem metući ceste, nego pišući.

Tupost je obično najoštija.

Danas toliko ljudi misli svojom glavom, da glava ne može doći k sebi.

Ne bih mogao zamisliti svoj život bez sebe.

U šahu i teorijama zavjere međusobno ravnopravno mogu sudjelovati osnovnoškolac i magistar.

Naravno da nisu svi bolesni od covida-19. Postoje i bolesnici koji vjeruju da od toga ne boluje nitko.

Medicinski radnik koji ne vjeruje medicini je poput kuhara koji vjeruje da se treba hraniti isključivo sunčevom energijom.

Ako djeca prežive roditelje necjepitelje, preživjet će i cjepivo.

U početku sam nosio masku da zaštitim druge, a sad je nosim da drugima idem na živce.

Bolje dva metra razmaka, nego dva metra pod zemljom.

Veseljko Vidović

rođen je 1941. u Vrgorcu. Piše poeziju, prozu, aforizme i epigrame. Objavio desetak knjiga poezije i proze. Pjesme su mu prevedene na više stranih jezika. Objavio je zbirku aforizama *Život je smisao* (Split, 2020.) Član je Društva hrvatskih književnika. Živi i stvara u Splitu.

Smijeh liječi dušu, a ne pamet.

Što je spomenik veći, pjesnik je manji.

Boemi su bogatstvo jedne države.

Bolje da žena ima duge noge, nego jezik.

Bez Hercegovaca nema dobrih trgovaca.

Brak je oružani mir ljubavi.

Uvijek mi tuđe bogatstvo smrdi.

Odijelo je poslovna varka.

Ne živimo loše; svi smo dužni.

Što je veći grad, više je malogradana.

Smisao je život, a besmisao smrt.

Čovjeku je život igra, a starcu teret.

Svezan pas je žrtva svoga gospodara.

I punoljetne budale imaju pravo glasa.

Mnogi prodaju budućnost za sadašnjost.

Lijepo je kad iza smrti ostaješ čovjek.

Mudrac misli kad ne misli.

Idealisti su najveći romantičari.

Političari govore i kad ne misle.

Čovjek koji manje misli, duže živi.

Praznoj glavi ne treba pojas za spašavanje.

Jedino majku i domovinu ne možeš kupiti.

Što je život luđi, više je tuđi.

Korona ima više stožera nego Domovinski rat.

Korona je svjetska peta kolona.

Korone sve više, a ljudi sve manje.

Ivan Vrljić

rođen je 1989. u Mostaru. Gimnaziju je završio u Mostaru. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu, smjer povijest umjetnosti i filozofija. Trenutno je doktorand na Filozofskom fakultetu u Mostaru. Nagradivani je novinar, a piše na mnogobrojnim portalima. Poezijom se bavi od jedanaeste godine života. Radovi su mu objavljeni u književnim časopisima *Osvit*, *Motrišta*, *Život te u zbornicima*. Objavio je zbirku pjesama *Putnik u vremenu*. Piše i aforizme, likovne i književne recenzije, eseje i osvrte s područja umjetnosti. Radi kao profesor u gimnaziji fra Grge Martića u Mostaru.

Novac je iluzija kojom se plaća dugoročno zaduživanje.

Čist račun, duga nezahvalnost.

Čekanje je najzahtjevnija etapa maratona u životnoj utrci.

Skromnost je cijena koju plaćaju najskuplji dužnici.

Tko sluša, taj dva puta ne pita.

Lako se ruši jedino kula od karata i žena bez osobnosti.

Čitava povijest je ispisana krvlju. Nekoliko stranica jedino je napisano tintom.

Čovjek bez cilja – konj bez ispaše.

Život ti pruža onoliko prilika koliko ih ti sâm možeš propustiti.

Minusi su padali zimi – jučer po bankomatima.

Čuvajte se čovjeka koji priča samo o novcu, taj je naročito – siromašan.

Majka je jedina osoba koja te pročita prije naslova.

Bolje se roditi nečiji, nego svačiji.

Suvremena dijagnoza ljudi – depresija poštenja.

Život je trgovina u kojoj sve ima svoju cijenu, a ništa vrijednost.

Zavjet šutnje ne vrijedi samo za ludake.

Od korone se dobiva besparitis i samoizolacija od posla.

Kad Stožer kaže da trebamo izolaciju, bježimo na otroke.

Đurđa Vukelić Rožić

rođena je 1956. u Vidrenjaku, općina Kutina. Živi i stvara u Ivanić-Gradu. Po struci ekonomistica, urednica je časopisa za haiku poeziju *Iris*, prevoditeljica i međunarodno nagradjivana haiku pjesnikinja. Objavila je više zbirki poezije i proze. Za antologiju hrvatskog haiku pjesništva *Nepokošeno nebo/Unmown sky* dobila je nagradu za knjigu godine na međunarodnom natječaju The Haiku Foundation, 2011. Objavila je tri zbirke aforizama. Članica je Društva hrvatskih književnika i naše Udruge.

Platon je bio u pravu: *Većina nas živi u špilji i ne vidi stvarnu stvarnost*. No danas uvode struju doista svugdje.

Arhimedova čvrsta točka za pomicanje svijeta preselila se u moj sudoper; perilica u kvaru.

Eh, moj Pitagora, da bi vladao nad svojim trbuhom, snom, požudom i ljutnjom, morao bi biti čovjek; dok vladaš narodom, ništa od toga ne trebaš.

Svako mnoštvo ima na neki način udjela u jednome. (Proklo) Hrvatski glasači odriču se odgovornosti javno.

Znanje koje imamo je samo mrvica onoga što nemamo. (Platon) Isto vrijedi za nekretnine, umjetnine, jahte i račune na vražjim otocima.

Lakše je trpjeti siromaštvo i bijedu, nego oholost i bezobzirnost drugih. (Euripid) U današnje vrijeme oni dolaze u akcijskom paketu.

Čovjek se treba više brinuti za dušu nego za tijelo. (Demokrit) Posve sam slobodna, jer za miju dušu brinu crkvenjaci, koji jako brinu za svoje tijelo.

Iskustvo je najbolja škola, samo je školarina vrlo skupa. (Sokrat) Tada nisu opkradali Grčku da bi slali svoju djecu na Harvard ili Cambridge.

Nemoguće je da se sve dokazuje. (Aristotel) Zbilja je bio vidovnjak, već je tada predvidio sve o hrvatskom poduzetništvu, sudstvu i politici.

Sokrat mi poručuje da *ljudi nisu namjerno zli, nego iz neznanja*. Naročito kada ga citira štreber koji tvrdi da su stari Grci rekli sve.

Platon je tvrdio da *mudri ljudi govore kada imaju nešto za reći, a budale stoga što moraju pričati*. Gdje su tu političari?

Postoji samo jedno dobro, a to je znanje; i jedno zlo, a to je neznanje. (Platon) Eh, nakotilo se u međuvremenu...

Miroslav Vukmanić

rođen je 1954. u Zagrebu. Urednik je mnoštva knjiga, od čega mnogo zbirki aforizama hrvatskih aforista. Priredio je nekoliko tematskih zbirki misli svjetskih i domaćih velikana riječi te nekoliko zbirki poslovica različitih naroda. Piše pjesme, priče i aforizme; crta, slika, fotografira, svira i pomalo sklađa... Objavio je zbirku aforizama *Potezi* (2018.), a priprema novu *Koraci*. Više od trideset godina služi se računalima Apple Macintosh. Eh da je bar kupio Appleove dionice! Živi i stvara u Stupniku kraj Zagreba.

Ako služiš Bogu, nisi sluga.

Molitva je rad na sebi.

Svlačenje šume stvara neopisiv dojam.

Aforizme pišeš kad ne želiš.

Ceste su, srećom, dvosmjerne.

Prešućena riječ ima moć.

Bog nam daje darove da imamo što dijeliti.

Dobra djela su najispravnija teologija.

Kad ti posao cvjeta, mnogi postanu alergični.

Desničari ustaju na lijevu nogu.

Samo istina ima budućnost.

Crkva je pala na koljena.

Bog i šeširdžija mogu biti dobri prijatelji.

Narod uvijek bira – Barabu.

Dnevna politika je noćna mora.

Čak se i misli mogu otuđiti.

Majka zemlja najviše voli svoju djecu.

Najmaštovitiji su – izgovori.

Pčele i mravi nemaju sindikata.

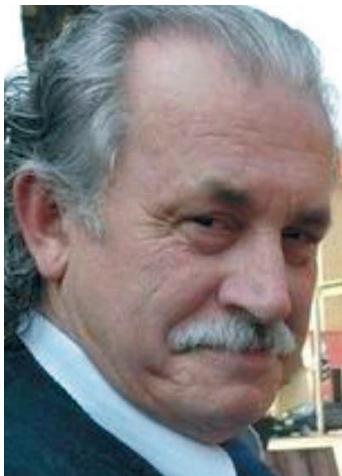
Netko troši novac, netko vrijeme.

Biblija se čita životom.

Ljubav je okrenutost prema Bogu.

Kad političar stavi masku, izgleda prirodnije.

Umjesto pozdrava – laktanje.

Frano Vukoj

rođen je 1949. godine u Ljubotićima kod Širokog Brijega, Bosna i Hercegovina. Gimnaziju je završio u Širokom Brijegu, a studirao je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Bio je glavni urednik lista *Zapad* i *Vicko*, zamjenik glavnog urednika *Večernjeg lista* za Bosnu i Hercegovinu i *Hercegovačkog tjednika*. Objavio je zbirke aforizama *Između redova* i *Foraizmi*, dva izdanja humoristične kronike Širokog Brijega *Široki osmijeh*, roman *Jesenje lišće*, *Lopta je okrugla – nasmiješena strana svijeta sporta* i *Politički rječnik Frane Vukoje* te četiri CD-a govornog humora *Široki osmijeh*. Zastupljen je u antologijama aforizama. Živi i stvara u Širokom Brijegu.

Čim netko stekne dobar glas, počnu glasine.

Što čovjek više umire od smijeha, duže živi.

Najpismeniji prave pogreške kad ne pišu.

Tko pod drugim jamu kopa – jamio je.

Kad je lonac prazan, počinje – kuhati.

Neženja je muškarac koji se razveo prije braka.

Sud povijesti često ne drži vodu.

Kad istina pročuri, laž više ne drži vodu.

Oni što se previše raspojasaju, odnesu gaće na štapu.

Prošli smo sito i rešeto, sad nas – cijede.

Stogodišnjak se rađa jednom u sto godina.

Ateistima je nebo granica.

Koliko jezika govorиш, toliko ljudi – vrijedaš.

Na početku je teško sastaviti kraj s krajem.

Ljubav prema samom sebi najčešće ostane – ne-uvraćena.

Doma je lijepo, ali na domjenku je najljepše.

Kod nas više ne cvjeta korupcija. Beru se plodovi.

Najviše melju oni što sve rade ispod žita.

Povisio je ton – i otpjevao svoje.

Čim netko postane marka, počnu ga pljuvati.

Ljudi su posebno alergični na cvjetanje korupcije.

Nekad su se navijači divili; danas – divljaju.

Mladen Vuković

rođen je 1958. u Splitu. Urednik je mnoštva knjiga i dugovječne emisije "Kad se smijah tad i bijah" Hrvatskog radija Split. Piše poeziju, satiričnu prozu, aforizme i epigrame. Objavio je više knjiga poezije, proze i humora. Nagrađivan je za novinarsko, aforističko i književno stvaralaštvo. Član je Društva hrvatskih književnika, Udruge hrvatskih aforista i humorista te DHK HB. Živi i stvara u Splitu.

Aforizam u jednoj jedinoj riječi ostavlja čitatelja – bez teksta.

Aforizam je meteor nad tamnim nebom koji trajno svjetli.

Poput lijeka, aforizam svojom gorčinom razara širenje viroznog društva.

Aforizam ne izriče prvostupanske presude, jer nadživi i vrhovni sud.

Umjetnost jeke: aforisti nadžive svoje vrijeme samo ako im pucanj odjekuje i sutra.

Iako je pun sjemenja, aforizam nije samonikla biljka.

Aforizam je sjemenka koja se ne prima u svakoj glavi.

Trzaj misli aforistu ne smije omesti mirnoću pera.

Aforizam je najkraća višebojna forma: sprinter s troskokom.

Aforizam sili argumentom protiv argumenta sile.

Aforizam se igra riječima: nečovječe, ljuti se!

Aforizam je najčvršća veza koja spaja mudrost i humor.

Tko u humoru ne prepozna mudrost, ostaje budala.

Humor je vic s ljubavlju prema mani, satira vic s mržnjom spram poroka.

Humor škakljanjem piše recept; satira pokušava liječiti ubodom.

Satiričar čuje ono što je prešutio jezik za zubima.

I desni i lijevi satiričari se slažu da nam je sredina trula.

S ovcama nikada nećemo steći imunitet krda.

Nedo Zuban

rođen je 1958. u Splitu. Tekstopisac je velikog broja uglazbljenih pjesama. Piše poeziju, prozu i aforizme. Objavio knjigu aforizama *Kamen mudrosti* (2003.). Dobitnik je mnogih nagrada za tekstove na hrvatskim glazbenim festivalima.

Da su majmuni inteligentna bića, dovoljan je dokaz to što kod nas ne žive.

U novinske patke još vjeruju samo – guske.

Demokracija će biti u povojima sve dok joj narod mijenja pelene.

Pa ne miješa se crkva u politiku, već politika u crkvu; s tri ribe misle nahraniti tisuće penzića.

Sve dok narod baca bisere pred svinje, političari će se častiti pečenim odojcima.

Da bi svi umirovljenici imali iste mogućnosti, pod hitno treba povećati broj kontejnera za boce.

Nisu se udaljili on naroda; zaboga, pa stalno su mu u džepu!

Koliko smo bogata zemlja, vidi se i po tome što još uvijek nije sve pokradeno.

Za neke su i mutivode pouzdani izvori.

Kad perje zaleprša, lisica lako uvjeri ovce da je i ona vegetarijanka.

Opasno je uvlačiti se u stražnjicu, možda tamo nađeš i šefa koji je smijenjen.

A kakav bi to tek bio uspjeh da su na vrijeme – sišli s vlasti!

Pobijedili smo kravlje ludilo, što ne znači da nas i dalje ne muzu.

Partizani su ubijali za jednu šljivu, a onda su nakon rata nacionalizirali šljivike.

Mnogima je predizborna šutnja najpametniji dan izborne kampanje.

Ako ćemo po uspješnosti, onda bi bilo najbolje da je na vlasti Društvo za zaštitu životinja. Oni supsima osigurali hotele, odmarališta, frizere... A narod – tko šiša!

Političari su se najbolje prilagodili na koronu; pa oni su i prije imali maske i stalno su prali ruke.

Zdravko Žarković

rođen je 1945. godine u Palešniku kod Garešnice. Podrijetlom je Imočanin iz Poljica. Istaknuti je hrvatski zagonetač i doajen naše enigmatike: objavio je više od pet tisuća zagonetki. Objavio je knjigu *Imotska razglednica* (2017.). Živi u Zadru i stvara aforizme, križaljke, anagrame i kvadrate.

Idemo naprijed, ali ne možemo doći k sebi.

Naši meteorolozi stalno griješe. Govore kako poramećaj dolazi sa zapada.

Valja biti velikodušan pa Slovencima vratiti obje lignje koje su prešle na našu stranu.

Mate ženi zabranio izlaziti na izbore. Jer, da je znala birati, ne bi se udala za njega.

Kuna ne može biti jaka jer je sastavljena od prebijenih lipa!

Osim svećenika, i prometna policija tvrdi da se žene više vežu od muškaraca.

Ne dirajte mi ravnicu. Isto važi za granicu, brda i more.

Nema toliko požara, koliko je gorućih problema!

Što se korone tiče, vjerujem samo dalekovidnim liječnicima.

Isključilo ga iz crkvene zajednice jer je ljubio bližnju svoju.

Ako ste svoje veliko nedjelo otkrili svojem ispovjedniku, onda ga priznajte i istražnom sugu.

Evu je cijeli život mučilo od koga je naslijedila crtlu lakovjernosti.

Glupom čovjeku ne može pasti na pamet.

Njegova je presuda bila toliko teška da su je jedva objesili – mačku o rep!

Prošle se godine kod nas rodilo više branitelja nego djece.

Ljudi sve manje drže do Nove godine. I kad ona dođe, potroše i to što su držali.

Kuna ojačala prema valutama. Tiska se na tvrdem papiru.

Jozo prestao piti kad je čuo da se korona prenosi kapljicama.

Darko Žigrović

rođen je 1976. godine u Zagrebu. Radi kao administrativni referent u Svetom Ivanu Zelini, gdje i živi. Objavljuvao je u regionalnim časopisima te u *Večernjem listu*. U pripremi su mu tri zbirke aforizama, koje čekaju pronalazak učinkovitog cijepiva. U slobodno vrijeme održava svoj mali park s tridesetak vrsta različitog ukrasnog grmlja i bilja.

Pravda je ugledala svjetlost dana – i oslijepila je.

Ima zidova koji čuju i glasno razmišljanje.

Sudac je bolestan pa se rasprava odgada do bolesti svjedoka.

Dajte nam kruha, i to tvrdog, da se njime igramo.

Ne bi on s vragom tikve sadio, da nije bilo državnih poticaja.

Pri padu s konja magarac nije imao težih ozljeda.

Nezaposlen sam, i posve siguran u ono što radim.

Prebijene pare. Jesu li to one zarađene boksom?

Pijemo li vodu iz gradskog vodovoda, ili iz gradskog bazena?

Ima čistu savjest. Kod njezinog pranja koristi i omekšivač.

Svi smo ljudi od krvi i mesa. Doduše, puno je onih koji su kost i koža.

Konačno je ukoričio knjigu. Sad će valjda lakše do korice kruha.

Ako me smatrate konjem, iskoristite me za terapijsko jahanje, a ne za paradu.

Dijeljenje je dobro jedino ako se dijeli ljubav.

Bacio se u niskogradnju. Sad kopa jamu pod drugima.

Cijelog života bio je vrlo temeljit. Postavio je mnoge kamenove temeljce.

Demokracija se razvija brzinom puža. Zato i ostavlja slinav trag.

Da bi se nahranila usta, treba zaposliti ruke.

Nevidene budale prisutne su svugdje.

Dok je bubreg u loju, nitko ga ne želi donirati.

Kazalo

<i>Stožer i maske</i>	5
Ivo Mijo Andrić	8
Marko Babić	10
Vinko Bajrović	12
Slavica Bakšaj	14
Josip Balaško	16
Zoran Bašić	18
Svetislav Biljanović	20
Marko Ivan Blažević	22
Drago Bosnić	24
Tomislav Božinović	26
Ivan Bradvica	28
Alojz Buljan	30
Darko Ciglenečki	32
Jozo Čizmić	34
Matej Delaš	36
Ivan Dermiček	38
Jandre Drmić	40

Dragutin Dubravčić	42
Ivan Dujmović	44
Nađan Dumanić	46
Željko Funda	48
Zlatko Garvanović	50
Jadranka Göttlicher	52
Josip Grgić	54
Vinko Hajnc	56
Abdurahman Halilović – Ahil	58
Sakiba Harčević	60
Zdenka Heršak	62
Savo Ilić	64
Mate Ivandić	66
Danko Ivšinović	68
Ljerka Poštek Jelača	70
Dražen Jergović	72
Mato Jerinić	74
Ivan Jurić	76
Vlado Karakaš	78
Ivan Katić	80
Elizabeth Suzana Kozina	82
Zorica Krznar-Blagec	84
Dragutin Lončar	86

Fabijan Lovrić	88
Tonka Lovrić	90
Danica Majnarić	92
Josip Margeta	94
Robert Marić	96
Damir Markulj	98
Stanislav Maroja	100
Drago Maršić	102
Aldo Matelić	104
Tomislav Mihanović	106
Marinko Mijović	108
Grgo Mikulić	110
Darko Mrkonjić	112
Boris Nazansky	114
Iva Nuić	116
Mara Ožić-Bebek Imotica	118
Ivan Pavković	120
Hrvoje Marko Peruzović	122
Živko Prodanović	124
Ladislav Radek	126
Stanko Radić	128
Daniel Radočaj	130
Đurđica Ramqaj	132

Milan Rupčić	134
Josip Salajster	136
Zoran Salamunović	138
Ante Spajić	140
Tomislav Supek	142
Mate Sušac	144
Jelena Šipek	146
Luka Tomić	148
Zlatko Tomić	150
Denis Vidović	152
Veseljko Vidović	154
Ivan Vrljić	156
Đurđa Vukelić Rožić	158
Miroslav Vukmanić	160
Frano Vukoja	162
Mladen Vuković	164
Nedo Zuban	166
Zdravko Žarković	169
Darko Žigrović	170

Ivo Mijo Andrić
Marko Babić
Vinko Bajrović
Slavica Bakšaj
Josip Balaško
Zoran Bašić
Svetislav Biljanović
Marko Ivan Blažević
Drago Bosnić
Tomislav Božinović
Ivan Bradvica
Alojz Buljan
Darko Ciglenečki
Jozo Čizmić
Matej Delaš
Ivan Dermiček
Jandre Drmić
Dragutin Dubravčić
Ivan Dujmović
Nadan Dumanić
Željko Funda
Zlatko Garvanović
Jadranka Göttlicher
Josip Grgić
Vinko Hajnc
Abdurahman Halilović – Ahil
Sakiba Harčević
Zdenka Heršak
Savo Ilić
Mate Ivandić
Danko Ivšinović
Ljerka Poštek Jelača
Dražen Jergović
Mato Jerinić
Ivan Jurić
Vlado Karakaš
Ivan Katić
Elizabeth Suzana Kozina

Zorica Krznar-Blagec
Dragutin Lončar
Fabijan Lovrić
Tonka Lovrić
Danica Majnarić
Josip Margeta
Robert Marić
Damir Markulj
Stanislav Maroja
Drago Maršić
Aldo Matelić
Tomislav Mihanović
Marinko Mijović
Grgo Mikulić
Darko Mrkonjić
Boris Nazansky
Iva Nuić
Mara Ožić-Bebek Imotica
Ivan Pavković
Hrvoje Marko Peruzović
Živko Prodanović
Ladislav Radek
Stanko Radić
Daniel Radočaj
Đurdica Ramqaj
Milan Rupčić
Josip Salajster
Zoran Salamunović
Ante Spajić
Tomislav Supek
Mate Sušac
Jelena Šipeč
Luka Tomić
Zlatko Tomić
Denis Vidović
Veseljko Vidović
Ivan Vrljić
Đurđa Vukelić Rožić
Miroslav Vukmanić
Frano Vukoja
Mladen Vuković
Nedo Zuban
Zdravko Žarković
Darko Žigrović

9 789534 835326

U H
A H